

Dansk udgave

Meddelelser og oplysninger

<u>Informationsnummer</u>	Indhold	Side
	I <i>Meddelelser</i>	
	Domstolen	
	DOMSTOLEN	
2003/C 264/01	Domstolens dom (Sjette Afdeling) af 11. september 2003 i sag C-197/99 P, Kongeriget Belgien mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber m.fl. («Appel — EKSF-traktaten — statsstøtte — femte kodeks for støtte til jern- og stålindustrien — Kommissionens beslutning 97/271/EKSF om forbud mod visse støtteforanstaltninger til en stålvirksomhed — EKSF-traktatens artikel 33 — tilsidesættelse»)	1
2003/C 264/02	Domstolens dom af 9. september 2003 i sag C-137/00, The Queen mod Milk Marque Ltd og National Farmers' Union (anmodning om præjudiciel afgørelse fra High Court of Justice (England & Wales), Queen's Bench Division (Crown Office)) («Fælles landbrugspolitik — artikel 32 EF — 38 EF — forordning (EØF) nr. 804/68 — fælles markedsordning for mælk og mejeriprodukter — indikativpris for mælk — forordning nr. 26 — anvendelse af visse konkurrenceregler inden for produktion og handel med landbrugsvarer — medlemsstaternes adgang til at anvende de nationale konkurrenceregler over for mælkeproducenter, som har valgt at organisere sig i kooperativer, og som har en dominerende stilling på markedet»)	2
2003/C 264/03	Domstolens dom (Femte Afdeling) af 18. september 2003 i sag C-331/00, Den Helleenske Republik mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber («EUGFL — regnskabsafslutning — regnskabsårene 1996, 1997 og 1998 — markagrøder — oksekød — førtidspensionering»)	3

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (fortsat)	Side
2003/C 264/04	Domstolens dom (Sjette Afdeling) af 18. september 2003 i sag C-338/00 P, Volkswagen AG (»Appel — konkurrence — forhandling af biler — opdeling af markeder — EF-traktatens artikel 85 (nu artikel 81 EF) — forordning (EØF) nr. 123/85 — spørgsmålet, om overtrædelsen kan tilregnes den pågældende virksomhed — retten til at blive hørt — begrundelsespligt — retlige følger af videregivelse af oplysninger til pressen — betydningen af en forskriftsmæssig anmeldelse for beregningen af bøden — kontraappel«)	3
2003/C 264/05	Domstolens dom (Femte Afdeling) af 18. september 2003 i sag C-346/00, Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (»EUGFL — regnskabsafslutning — regnskabsårene 1996 og 1997 — markafgrøder«)	4
2003/C 264/06	Domstolens dom (Femte Afdeling) af 18. september 2003 i sag C-416/00, Tommaso Morellato mod Comune di Padova (anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Tribunale Civile di Padova) (»EF-traktatens artikel 30 og 36 [efter ændring nu artikel 28 EF og 30 EF] — salgsbetingelser — national lovgivning, der kræver forudgående emballering og særlig mærkning før salg af dybfrosset brød, der lovligt er fremstillet i en medlemsstat og bragt på markedet i en anden medlemsstat efter yderligere bagning«)	4
2003/C 264/07	Domstolens dom af 11. september 2003 i sag C-445/00, Republikken Østrig mod Rådet for Den Europæiske Union (»Økopointsystem angående lastvognes transitkørsel gennem Østrig — ændring af forordning (EF) nr. 2012/2000 — ulovlighed«)	5
2003/C 264/08	Domstolens dom (Tredje Afdeling) af 11. september 2003 i sag C-6/01, Associação Nacional de Operadores de Máquinas Recreativas (Anomar) m.fl. mod Estado português (anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Tribunal Cível da Comarca de Lisboa) (»Fri udveksling af tjenesteydelser — drift af lykkespil — spilleautomater«)	5
2003/C 264/09	Domstolens dom (Sjette Afdeling) af 11. september 2003 i sag C-13/01, Safalero Srl mod Prefetto di Genova (anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Giudice di pace di Genova) (»Direktiv 1999/5/EF — radio- og teleterminaludstyr — effektiv domstolsbeskyttelse af de rettigheder, der tillægges i henhold til Fællesskabets retsorden — tilladeligheden af administrative sanktioner fastsat i den nationale lovgivning — anfægtelse af en beslaglæggelsesforanstaltning, der er truffet over for tredjemand«)	6
2003/C 264/10	Domstolens dom (Sjette Afdeling) af 11. september 2003 i sag C-114/01, AvestaPolarit Chrome Oy (anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Korkein hallinto-oikeus) (»Tilnærmelse af lovgivningerne — direktiv 75/442/EØF og 91/156/EØF — begrebet »affald« — restprodukter — mine — anvendelse — oplagring — artikel 2, stk. 1, litra b) — begrebet »andre bestemmelser« — national lovgivning, der ikke er omfattet af direktiv 75/442/EØF og 91/156/EØF«)	7

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (fortsat)	Side
2003/C 264/11	Domstolens dom (Femte Afdeling) af 18. september 2003 i sag C-125/01, Peter Pflücke mod Bundesanstalt für Arbeit (anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Sozialgericht Leipzig) (»Beskyttelse af arbejdstagerne — arbejdsgiverens insolvens — garanti for betaling af løntilgodehavender — national bestemmelse om en præklusiv frist på to måneder for anmeldelse af krav samt mulighed for fristforlængelse«)	7
2003/C 264/12	Domstolens dom (Første Afdeling) af 11. september 2003 i sag C-155/01, Cookies World Vertriebsgesellschaft mbH iL mod Finanzlandesdirektion für Tirol (anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Verwaltungsgerichtshof) (»Sjette momsdirektiv — motorkøretøj, der er stillet til rådighed ved en leasingkontrakt — afgiftspligtige transaktioner — eget forbrug — artikel 17, stk. 6 og 7 — undtagelser i henhold til national lovgivning på tidspunktet for direktivets ikrafttræden«)	8
2003/C 264/13	Domstolens dom (Femte Afdeling) af 18. september 2003 i sag C-168/01, Bosal Holding BV mod Staatssecretaris van Financiën (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Hoge Raad der Nederlanden) (»Etableringsfrihed — beskatning — skat af selskabers overskud — begrænsning af fradragsretten i en medlemsstat for udgifter, der vedrører et moderselskabs kapitalandele i sine datterselskaber med hjemsted i andre medlemsstater — sammenhæng i beskatningsordningen«)	8
2003/C 264/14	Domstolens dom af 9. september 2003 i sag C-198/01, Consorzio Industrie Fiammiferi (CIF) mod Autorità Garante della Concorrenza e del Mercato (anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Tribunale amministrativo regionale per il Lazio) (»Konkurrenceret — konkurrencebegrænsende national lovgivning — nationale konkurrencemyndigheders beføjelse til at erklære en sådan lovgivning uanvendelig — betingelser for, at virksomheder ikke ifalder ansvar for konkurrencebegrænsende adfærd«)	9
2003/C 264/15	Domstolens dom (Sjette Afdeling) af 11. september 2003 i sag C-207/01, Altair Chimica SpA mod ENEL Distribuzione SpA (anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Corte d'appello di Firenze) (»Konkurrence — dominerende stilling — levering af elektricitet — opkrævning af en »sovrapprezzo««)	9
2003/C 264/16	Domstolens dom (Femte Afdeling) af 11. september 2003 i sag C-211/01, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Rådet for Den Europæiske Union (»EF/ Bulgarien- og EF/Ungarn-aftalerne — vejgodstransport og kombineret transport — beskatning — hjemmel — artikel 71 EF og 93 EF«)	10
2003/C 264/17	Domstolens dom af 9. september 2003 i sag C-236/01, Monsanto Agricoltura Italia SpA m.fl. mod Presidenza del Consiglio dei Ministri m.fl. (anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Tribunale amministrativo regionale del Lazio) (»Forordning (EF) nr. 258/97 — nye levnedsmidler — markedsføring — sikkerhedsvurdering — forenklet procedure — betydelig ækvivalens med eksisterende levnedsmidler — levnedsmidler fremstillet af genetisk modificerede majslinjer — forekomst af transgene proteinrester — en medlemsstats foranstaltning, der midlertidigt begrænser eller suspenderer handelen eller anvendelsen af et nyt levnedsmiddel på dets område«) ...	10

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (fortsat)	Side
2003/C 264/18	Domstolens dom af 9. september 2003 i sag C-285/01, Isabel Burbaud mod Ministère de l'Emploi et de la Solidarité (anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Cour administrative d'appel de Douai) (»Anerkendelse af eksamensbeviser — offentligt ansatte hospitalsdirektører — direktiv 89/48/EØF — begrebet »eksamensbevis« — adgangsprøve — EF-traktatens artikel 48 (efter ændring nu artikel 39 EF)»)	11
2003/C 264/19	Domstolens dom (Femte Afdeling) af 18. september 2003 i de forenede sager C-292/01 og C-293/01, Albacom SpA (sag C-292/01), Infostrada SpA (sag C-293/01) mod Ministero del Tesoro, del Bilancio e della Programmazione Economica, Ministero delle Comunicazioni (anmodninger om præjudiciel afgørelse indgivet af Consiglio di Stato) (»Teletjenester — generelle tilladelser og individuelle tilladelser — direktiv 97/13/EF — gebyrer og afgifter for individuelle tilladelser«)	12
2003/C 264/20	Domstolens dom (Første Afdeling) af 11. september 2003 i sag C-331/01, Kongeriget Spanien mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (»EUGFL — regnskabsafslutning — tillægsbetalinger tildelt kvægproducenter i 1996 — frist for oplysning om efterforskningsresultatet«)	12
2003/C 264/21	Domstolens dom af 9. september 2003 i sag C-361/01 P, Christina Kik mod Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) (KHIM) (»Forordning (EF) nr. 40/94 — artikel 115 — gældende sprogordning ved Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) (KHIM) — ulovlighedsindsigelse — forbud mod forskelsbehandling«)	13
2003/C 264/22	Domstolens dom (Anden Afdeling) af 11. september 2003 i sag C-22/02, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Den Italienske Republik (»Traktatbrud — manglende gennemførelse af direktiv 1999/94/EF«)	13
2003/C 264/23	Domstolens dom af 9. september 2003 i sag C-25/02, Katharina Rinke mod Ärztekammer Hamburg (anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Bundesverwaltungsgericht) (»Ligebehandling af mænd og kvinder — direktiv 86/457/EØF og 93/16/EØF — pligt til at udføre visse uddannelsesperioder på fuld tid i forbindelse med en deltidsuddannelse til alment praktiserende læge«)	14
2003/C 264/24	Domstolens dom af 9. september 2003 i sag C-151/02, Landeshauptstadt Kiel mod Norbert Jaeger (anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Landesarbeitsgericht Schleswig-Holstein) (»Socialpolitik — beskyttelse af arbejdstagernes sikkerhed og sundhed — direktiv 93/104/EF — begreberne »arbejdstid« og »hvileperiode« — vagttjeneste (»Bereitschaftsdienst«), der udføres af en læge på et hospital«)	14
2003/C 264/25	Sag C-338/03: Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 12. juni 2003 af Tribunale Civile e Penale di Perugia — Ufficio per le indagini preliminari — i straffesagen mod Alessandro Rosario m.fl.	15

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (fortsat)	Side
2003/C 264/26	Sag C-346/03: Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 29. april 2003 af Tribunale di Cagliari — Afdelingen for Civile Sager — i sagen Giuseppe Atzeni m.fl. mod Regione Autonoma della Sardegna	16
2003/C 264/27	Sag C-347/03: Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 9. juni 2003 af Tribunale Amministrativo Regionale del Lazio — Sezione Seconda ter — i sagen Regione Autonoma Friuli Venezia Giulia og Agenzia regionale per lo Sviluppo Rurale (ERSA) mod Land- og Skovbrugsministeriet og mod Regione Veneto	17
2003/C 264/28	Sag C-350/03: Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 29. juli 2003 af Landgericht Bochum i sagen 1. Elisabeth Schulte, 2. Wolfgang Schulte mod Deutsche Bausparkasse Badenia AG.	18
2003/C 264/29	Sag C-356/03: Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 9. juli 2003 af Bundesgerichtshof i sagen Dr. Elisabeth Mayer mod Versorgungsanstalt des Bundes und der Länder	18
2003/C 264/30	Sag C-357/03: Sag anlagt den 19. august 2003 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Republikken Østrig	19
2003/C 264/31	Sag C-358/03: Sag anlagt den 19. august 2003 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Republikken Østrig	19
2003/C 264/32	Sag C-359/03: Sag anlagt den 19. august 2003 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Republikken Østrig	20
2003/C 264/33	Sag C-360/03: Sag anlagt den 19. august 2003 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Republikken Østrig	20
2003/C 264/34	Sag C-362/03: Sag anlagt den 21. august 2003 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Republikken Østrig	21
2003/C 264/35	Sag C-363/03: Sag anlagt den 21. august 2003 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Republikken Østrig	21
2003/C 264/36	Sag C-377/03: Sag anlagt den 9. september 2003 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Kongeriget Belgien	21
2003/C 264/37	Sag C-378/03: Sag anlagt den 9. september 2003 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Kongeriget Belgien	22
2003/C 264/38	Sag C-381/03: Sag anlagt den 10. september 2003 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Den Italienske Republik	23

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (fortsat)	Side
2003/C 264/39	Sag C-384/03: Sag anlagt den 12. september 2003 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Kongeriget Spanien	23
2003/C 264/40	Sag C-386/03: Sag anlagt den 12. september 2003 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Forbundsrepublikken Tyskland	23
2003/C 264/41	Sag C-387/03: Sag anlagt den 15. september 2003 af Den Helleniske Republik mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber	24
2003/C 264/42	Sag C-392/03: Sag anlagt den 16. september 2003 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Den Italienske Republik	24
2003/C 264/43	Sag C-393/03: Sag anlagt den 18. september 2003 (fax: 11.9.2003) af Republikken Østrig mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber	25
2003/C 264/44	Sag C-395/03: Sag anlagt den 19. september 2003 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Kongeriget Nederlandene	26
2003/C 264/45	Slettelse af sag C-214/02	26
2003/C 264/46	Slettelse af sag C-219/02	26
2003/C 264/47	Slettelse af de forenede sager C-242/02 og C-243/02	26
RETTEEN I FØRSTE INSTANS		
2003/C 264/48	Sag T-243/03: Sag anlagt den 27. juni 2003 af Guardant, Inc. mod Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design)	27
2003/C 264/49	Sag T-259/03: Sag anlagt den 21. juli 2003 af »Z« mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber	27
2003/C 264/50	Sag T-261/03: Sag anlagt den 18. juli 2003 af Euro Style '94 S.r.l. mod Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design)	28
2003/C 264/51	Sag T-271/03: Sag anlagt den 30. juli 2003 af Deutsche Telekom AG mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber	29
2003/C 264/52	Sag T-274/03: Sag anlagt den 4. august 2003 af Focus Magazin Verlag GmbH mod Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design)	30

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (fortsat)	Side
2003/C 264/53	Sag T-277/03: Sag anlagt den 23. juli 2003 af Dionisia Elefteriadi mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber	30
2003/C 264/54	Sag T-278/03: Sag anlagt den 8. august 2003 af Van Mannekus & Co. B.V. mod Rådet for Den Europæiske Union	31
2003/C 264/55	Sag T-289/03: Sag anlagt den 19. august 2003 af British United Provident Association Limited, BUPA Insurance Limited og BUPA Ireland Limited mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber	32
2003/C 264/56	Sag T-290/03: Sag anlagt den 18. august 2003 af Georgios Pantoulis mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber	33
2003/C 264/57	Sag T-292/03: Sag anlagt den 20. august 2003 af Messe Berlin GmbH mod Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design)	33
2003/C 264/58	Sag T-295/03: Sag anlagt den 29. august 2003 af Poli Sud s.r.l. mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber	34
2003/C 264/59	Sag T-296/03: Sag anlagt den 29. august 2003 af Proteco s.r.l. mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber	34
2003/C 264/60	Sag T-297/03: Sag anlagt den 29. august 2003 af Tomasetto Achille s.a.s. di Tomasetto Andrea & C. mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber	34
2003/C 264/61	Sag T-298/03: Sag anlagt den 29. august 2003 af Lavarazione Cuoio og Pelli BIEFFE s.r.l. mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber	35
2003/C 264/62	Sag T-299/03: Sag anlagt den 29. august 2003 af Nuova Fa.U.Di. s.r.l. mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber	35
2003/C 264/63	Sag T-300/03: Sag anlagt den 29. august 2003 af Moser Baer India Limited mod Rådet for Den Europæiske Union	35
2003/C 264/64	Sag T-302/03: Sag anlagt den 4. september 2003 af PTV Planung Transport Verkehr AG mod Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) ...	36
2003/C 264/65	Sag T-304/03: Sag anlagt den 8. september 2003 af Bayer AG mod Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design)	37

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (fortsat)	Side
2003/C 264/66	Sag T-307/03: Sag anlagt den 4. september 2003 af WHG Westdeutsche Handelsgesellschaft mbH mod Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design)	37
2003/C 264/67	Sag T-308/03: Sag anlagt den 8. september 2003 af Valérie Wiame mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber	38
2003/C 264/68	Sag T-312/03: Sag anlagt den 12. september 2003 af Wassen International Limited mod Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design)	39
2003/C 264/69	Slettelse af sag T-250/99	39
2003/C 264/70	Slettelse af sag T-288/99	40
2003/C 264/71	Slettelse af sag T-318/99	40
2003/C 264/72	Slettelse af sag T-111/03	40
2003/C 264/73	Slettelse af sag T-249/03 R	40

II *Forberedende retsakter*

.....

III *Oplysninger*

2003/C 264/74	Domstolens seneste offentliggørelse i <i>Den Europæiske Unions Tidende</i> EUT C 251 af 18.10.2003	41
---------------	---	----

I

(Meddelelser)

DOMSTOLEN

DOMSTOLEN

DOMSTOLENS DOM

(Sjette Afdeling)

af 11. september 2003

i sag C-197/99 P, Kongeriget Belgien mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber m.fl. ⁽¹⁾

(»Appel — EKSF-traktaten — statsstøtte — femte kodeks for støtte til jern- og stålindustrien — Kommissionens beslutning 97/271/EKSF om forbud mod visse støtteforanstaltninger til en stålvirksomhed — EKSF-traktatens artikel 33 — tilsidesættelse«)

(2003/C 264/01)

(Processprog: fransk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-197/99 P, Kongeriget Belgien (befuldmægtiget: A. Snoecx, bistået af advocats J.-M. De Backer, G. Vandersanden og L. Levi), støttet af: Compagnie belge pour le financement de l'industrie SA (Belfin) (advokater: M. van der Haegen, D. Waelbroeck og A. Fontaine), angående appel af dom afsagt den 25. marts 1999 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (Fjerde Udvidede Afdeling) i sag T-37/97, Forges de Clabecq mod Kommissionen, Sml. II, s. 859, hvori der er nedlagt påstand om ophævelse af denne dom, de andre parter i appelsagen: Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (befuldmægtiget: G. Rozet), Forges de Clabecq SA under konkurs, Clabecq (Belgien), Région Wallonne og Société wallonne pour la sidérurgie SA (SWS), Liège (Belgien), har

Domstolen (Sjette Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, J.-P. Puisseochet, og dommerne C. Gulmann, F. Macken (refererende dommer), N. Colneric og J.N. Cunha Rodrigues; generaladvokat: P. Léger; justitssekretær: R. Grass, den 11. september 2003 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

1) Dommen afsagt af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans den 25. marts 1999 i sagen Forges de Clabecq mod Kommissionen (sag T-37/97), ophæves for så vidt som

— dommen forkert har gengivet rækkevidden af Kommissionens beslutning af 18. december 1996, EKSF-stål — Forges de Clabecq, hvorved visse finansielle foranstaltninger til fordel for Forges de Clabecq SA blev erklæret uforenelige med fællesmarkedet

— dommen er behæftet med begrundelsesmangel i strid med artikel 30 og 46 stk. 1, i EKSF-statutten for Domstolen.

2) I øvrigt forkastes appellen.

3) Forges de Clabecq SA gives ikke medhold i annullationssøgsmålet.

4) Kongeriget Belgien, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber og Compagnie belge pour le financement de l'industrie SA bærer deres egne omkostninger ved Domstolen.

⁽¹⁾ EFT C 281 af 2.10.1999.

DOMSTOLENS DOM**af 9. september 2003**

i sag C-137/00, The Queen mod Milk Marque Ltd og National Farmers' Union (anmodning om præjudiciel afgørelse fra High Court of Justice (England & Wales), Queen's Bench Division (Crown Office))⁽¹⁾

(»Fælles landbrugspolitik — artikel 32 EF — 38 EF — forordning (EØF) nr. 804/68 — fælles markedsordning for mælk og mejeriprodukter — indikativpris for mælk — forordning nr. 26 — anvendelse af visse konkurrenceregler inden for produktion og handel med landbrugsvarer — medlemsstaternes adgang til at anvende de nationale konkurrenceregler over for mælkeproducenter, som har valgt at organisere sig i kooperativer, og som har en dominerende stilling på markedet«)

(2003/C 264/02)

(Processprog: engelsk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-137/00, angående en anmodning, som High Court of Justice (England & Wales), Queen's Bench Division (Crown Office) (Det Forenede Kongerige) i medfør af traktatens artikel 234 EF har indgivet til Domstolen for i den for nævnte ret verserende sag, The Queen mod The Competition Commission, tidligere The Monopolies and Mergers Commission, Secretary of State for Trade and Industry, The Director General of Fair Trading, ex parte: Milk Marque Ltd, National Farmers' Union, procesdeltager: Dairy Industry Federation (DIF), at opnå en præjudiciel afgørelse vedrørende fortolkningen af artikel 12 EF, artikel 28 EF-30 EF, artikel 32 EF-38 EF, artikel 49 EF og 55 EF, af Rådets forordning nr. 26/62/EØF af 20. april 1962 om anvendelse af visse konkurrenceregler inden for produktion og handel med landbrugsvarer (EFT 1959-1962, s. 120) og af Rådets forordning (EØF) nr. 804/68 af 27. juni 1968 om den fælles markedsordning for mælk og mejeriprodukter (EFT 1968 I, s. 169), som ændret ved Rådets forordning (EF) nr. 1587/96 af 30. juli 1996 (EFT L 206, s. 21), har Domstolen, sammensat af M. Wathelet, afdelingsformand for Første og Femte Afdeling, som fungerende præsident, afdelingsformændene R. Schintgen og C.W.A. Timmermans samt dommerne C. Gulmann, D.A.O. Edward, A. La Pergola, P. Jann, V. Skouris (refererende dommer), F. Macken, N. Colneric og J.N. Cunha Rodrigues; generaladvokat: C. Stix-Hackl; justitssekretær: ekspeditionssekretær L. Hewlett, den 9. september 2003 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

- 1) Artikel 32 EF-38 EF, Rådets forordning nr. 26 af 4. april 1962 om anvendelse af visse konkurrenceregler inden for produktion og handel med landbrugsvarer og Rådets forordning (EØF) nr. 804/68 af 27. juni 1968 om den fælles markedsordning for mælk og mejeriprodukter, som ændret ved Rådets forordning (EF) nr. 1587/96 af 30. juli 1996, skal fortolkes således, at inden for det område, som er reguleret af den fælles markedsordning for mælk og mejeriprodukter, har de nationale myndigheder principielt fortsat kompetence til at anvende deres nationale konkurrenceregler på et kooperativ af mælkeproducenter, som indtager en dominerende stilling på det nationale marked.

Når de nationale kompetente konkurrencemyndigheder handler inden for det område, som er reguleret af den fælles markedsordning for mælk og mejeriprodukter, er de forpligtet til at undlade at træffe foranstaltninger, som kan fravige eller skade denne fælles ordning.

Navnlig må de foranstaltninger, som de nationale kompetente konkurrencemyndigheder træffer på det område, som er reguleret af den fælles markedsordning for mælk og mejeriprodukter, ikke have virkninger, som kan hindre den nævnte fælles ordnings mekanismer i at fungere. Imidlertid er den blotte omstændighed, at et mejerikooperativs priser allerede var lavere end indikativprisen på mælk før de nævnte myndigheders indgriben, ikke i sig selv tilstrækkelig til at gøre de foranstaltninger, som disse træffer over for nævnte kooperativ i medfør af deres nationale konkurrenceregler, ulovlige i henhold til fællesskabsretten.

Desuden kan sådanne foranstaltninger ikke bringe de målsætninger for den fælles landbrugspolitik, som er defineret i artikel 33, stk. 1, EF, i fare. I den forbindelse er de nationale kompetente konkurrencemyndigheder forpligtet til i givet fald at sikre, at en eventuel modstrid mellem de forskellige målsætninger i artikel 33 EF bilægges, uden at tillægge en af disse en betydning, som gør gennemførelsen af de øvrige umulig.

- 2) Funktionen af den mælkeindikativpris, som er fastsat i artikel 3, stk. 1, i forordning nr. 804/68, som ændret ved forordning nr. 1587/96, er ikke til hinder for, at de nationale kompetente konkurrencemyndigheder anvender denne indikativpris i undersøgelsen af en landbrugsvirksomheds markedsstyrke, ved en sammenligning af udsvingene i de reelle priser med indikativprisen.
- 3) Traktatens bestemmelser om frie varebevægelser er ikke til hinder for, at en medlemsstats kompetente myndigheder i forbindelse med anvendelsen af deres nationale konkurrenceregler forbyder et mejerikooperativ, der indtager en dominerende stilling på markedet, for egen regning at indgå aftaler om forarbejdning af mælk produceret af dets medlemmer, herunder med virksomheder i andre medlemsstater.

- 4) Artikel 12 EF og artikel 34, stk. 2, andet afsnit, EF er ikke til hinder for, at der vedtages foranstaltninger som de i hovedsagen omhandlede over for et mejerikooperativ, som indtager en dominerende stilling på markedet, når store vertikalt integrerede mejerikooperativer har ret til at drive virksomhed i andre medlemsstater.

DOMSTOLENS DOM

(Sjette Afdeling)

af 18. september 2003

(1) EFT C 176 af 24.6.2000.

DOMSTOLENS DOM

(Femte Afdeling)

af 18. september 2003

i sag C-331/00, Den Hellske Republik mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (1)

(»EUGFL — regnskabsafslutning — regnskabsårene 1996, 1997 og 1998 — markafgrøder — oksekød — førtidspensionering«)

(2003/C 264/03)

(Processprog: græsk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-331/00, Den Hellske Republik (befuldmægtigede: V. Kontolimos og I.K. Chalkias samt C. Tsiavou) mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (befuldmægtiget: M. Condou-Durande), angående en påstand om delvis annullation af Kommissionens beslutning 2000/449/EF af 5. juli 2000 om at udelukke visse udgifter, som medlemsstaterne har afholdt for EUGFL, Garantisektionen, fra EF-finansiering (EFT L 180, s. 49), for så vidt angår den del, som vedrører Den Hellske Republik, har Domstolen (Femte Afdeling), sammensat af D.A.O. Edward (refererende dommer), som fungerende formand for Femte Afdeling, og dommerne A. La Pergola, P. Jann, S. von Bahr og A. Rosas; generaladvokat: A. Tizzano; justitssekretær: ekspeditionssekretær M.-F. Contet, den 18. september 2003 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

- 1) Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber frifindes.
- 2) Den Hellske Republik betaler sagens omkostninger.

(1) EFT C 355 af 9.12.2000.

i sag C-338/00 P, Volkswagen AG (1)

(»Appel — konkurrence — forhandling af biler — opdeling af markeder — EF-traktatens artikel 85 (nu artikel 81 EF) — forordning (EØF) nr. 123/85 — spørgsmålet, om overtrædelsen kan tilregnes den pågældende virksomhed — retten til at blive hørt — begrundelsespligt — retlige følger af videregivelse af oplysninger til pressen — betydningen af en forskriftsmæssig anmeldelse for beregningen af bøden — kontraappel«)

(2003/C 264/04)

(Processprog: tysk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-338/00 P, Volkswagen AG, Wolfsburg (Tyskland) (advokat: R. Bechtold), angående appel af dom afsagt den 6. juli 2000 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (Fjerde Afdeling) i sag T-62/98, Volkswagen mod Kommissionen (Sml. II, s. 2707), hvori der er nedlagt påstand om delvis ophævelse af denne dom, den anden part i appelsagen: Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (befuldmægtiget: K. Wiedner, bistået af advokat H.-J. Freund), har Domstolen (Sjette Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, J.-P. Puissochet, og dommerne C. Gulmann, V. Skouris (refererende dommer), F. Macken og N. Colneric; generaladvokat: D. Ruiz-Jarabo Colomer; justitssekretær: ekspeditionssekretær M.-F. Contet, den 18. september 2003 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

- 1) Appellen og kontraappellen forkastes.
- 2) Hver part bærer sine egne omkostninger.

(1) EFT C 335 af 25.11.2000.

DOMSTOLENS DOM

(Femte Afdeling)

af 18. september 2003

i sag C-346/00, Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ⁽¹⁾

(»EUGFL — regnskabsafslutning — regnskabsårene 1996 og 1997 — markafgrøder«)

(2003/C 264/05)

(Processprog: engelsk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-346/00, Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland (befuldmægtiget: R. Magrill, bistået af P. Roth, QC) mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (befuldmægtigede: M. Niejahr og K. Fitch), angående en påstand om delvis annullation af Kommissionens beslutning 2000/449/EF af 5. juli 2000 om at udelukke visse udgifter, som medlemsstaterne har afholdt for Den Europæiske Udviklings- og Garantifond for Landbruget (EUGFL), Garantisektionen, fra EF-finansiering (EFT L 180, s. 49), for så vidt det bestemmes, at udgifter på i alt 5039175,46 EUR, som Det Forenede Kongerige i regnskabsårene 1996 og 1997 har afholdt inden for området markafgrøder, udelukkes fra EF-finansiering, har Domstolen (Femte Afdeling), sammensat af D.A.O. Edward som fungerende afdelingsformand og dommerne A. La Pergola, P. Jann, S. von Bahr (refererende dommer) og A. Rosas; generaladvokat: A. Tizzano; justitssekretær: ekspeditionssekretær L. Hewlett, den 18. september 2003 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

- 1) Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber frifindes.
- 2) Det Forenede Kongerige og Nordirland betaler sagens omkostninger.

⁽¹⁾ EFT C 335 af 25.11.2000.

DOMSTOLENS DOM

(Femte Afdeling)

af 18. september 2003

i sag C-416/00, Tommaso Morellato mod Comune di Padova (anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Tribunale Civile di Padova) ⁽¹⁾

(»EF-traktatens artikel 30 og 36 [efter ændring nu artikel 28 EF og 30 EF] — salgsbetingelser — national lovgivning, der kræver forudgående emballering og særlig mærkning før salg af dybfrosset brød, der lovligt er fremstillet i en medlemsstat og bragt på markedet i en anden medlemsstat efter yderligere bagning«)

(2003/C 264/06)

(Processprog: italiensk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-416/00, angående en anmodning, som Tribunale civile di Padova (Italien) i medfør af artikel 234 EF har indgivet til Domstolen for i den for nævnte ret verserende sag, Tommaso Morellato mod Comune di Padova, at opnå en præjudiciel afgørelse vedrørende fortolkningen af EF-traktatens artikel 30 og 36 (efter ændring nu artikel 28 EF og 30 EF), har Domstolen (Femte Afdeling), sammensat af formanden for Fjerde Afdeling, C.W.A. Timmermans, som fungerende formand for Femte Afdeling, og dommerne D.A.O. Edward (refererende dommer), A. La Pergola, P. Jann og S. von Bahr; generaladvokat: D. Ruiz-Jarabo Colomer; justitssekretær: R. Grass, den 18. september 2003 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

- 1) Der foreligger ikke en kvantitativ restriktion eller en foranstaltning med tilsvarende virkning i EF-traktatens artikel 30's forstand (efter ændring nu artikel 28 EF) i forbindelse med et krav om forudgående emballering, der af en medlemsstat stilles som betingelse for salg af brød fremstillet i denne medlemsstat på grundlag af delvist bagt brød, hvad enten det er dybfrosset eller ej, og indført fra en anden medlemsstat. Det er herved en betingelse, at kravet anvendes uden forskel på indenlandske varer og indførte varer, og at det ikke i realiteten udgør en indirekte forskelsbehandling af indførte varer.

Hvis den nationale ret ved denne vurdering konstaterer, at kravet medfører en hindring for indførslen, kan det ikke begrundes i hensynet til beskyttelse af menneskers liv og sundhed i EF-traktatens artikel 36's forstand (efter ændring nu artikel 30 EF).

- 2) Den nationale ret har pligt til at sikre den fulde virkning af traktatens artikel 30 og til herved af egen drift at undlade at anvende nationale regler, der er i strid med denne bestemmelse.

(¹) EFT C 28 af 27.1.2001.

DOMSTOLENS DOM

af 11. september 2003

i sag C-445/00, Republikken Østrig mod Rådet for Den Europæiske Union (¹)

(»Økopointsystem angående lastvognes transitkørsel gennem Østrig — ændring af forordning (EF) nr. 2012/2000 — ulovlighed«)

(2003/C 264/07)

(Processprog: tysk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-445/00, Republikken Østrig (befuldmægtiget: H. Dossi) mod Rådet for Den Europæiske Union (befuldmægtigede: A. Lopes Sabino og G. Houttuin), støttet af Forbundsrepublikken Tyskland (befuldmægtiget: W.-D. Plessing, bistået af Rechtsanwalt J. Sedemund), Den Italienske Republik (befuldmægtiget: U. Leanza, bistået af M. Fiorilli) og af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (befuldmægtigede: først C. Schmidt og M. Wolfcarius, derefter C. Schmidt og W. Wils), angående en påstand om annullation af Rådets forordning (EF) nr. 2012/2000 af 21. september 2000 om ændring af bilag 4 til protokol nr. 9 til tiltrædelsesakten af 1994 og forordning (EF) nr. 3298/94 for så vidt angår økopointsystemet angående transitkørsel gennem østrigsk territorium (EFT L 241, s. 18), har Domstolen, sammensat af præsidenten, G.C. Rodríguez Iglesias, afdelingsformændene J.-P. Puissochet, M. Wathelet og R. Schintgen samt dommerne C. Gulmann, D.A.O. Edward, A. La Pergola, P. Jann, V. Skouris, F. Macken, N. Colneric, S. von Bahr og J.N. Cunha Rodrigues (refererende dommer); generaladvokat: J. Mischo; justitssekretær: ekspeditionssekretær M.-F. Contet, den 11. september 2003 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

- 1) Artikel 2, nr. 1, i Rådets forordning (EF) nr. 2012/2000 af 21. september 2000 om ændring af bilag 4 til protokol nr. 9 til tiltrædelsesakten af 1994 og forordning (EF) nr. 3298/94 for så vidt angår økopointsystemet angående transitkørsel gennem østrigsk territorium annulleres.
- 2) Samme forordnings artikel 1 og artikel 2, nr. 4, annulleres, men deres virkninger skal anses for bestående.
- 3) I øvrigt frifindes Rådet for Den Europæiske Union.
- 4) Hver part bærer deres egne omkostninger, herunder omkostningerne i forbindelse med sagen om foreløbige forholdsregler og sagen vedrørende udtagelse af et dokument af sagens akter.
- 5) Forbundsrepublikken Tyskland, Den Italienske Republik og Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber bærer deres egne omkostninger.

(¹) EFT C 45 af 10.2.2001.

DOMSTOLENS DOM

(Tredje Afdeling)

af 11. september 2003

i sag C-6/01, Associação Nacional de Operadores de Máquinas Recreativas (Anomar) m.fl. mod Estado português (anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Tribunal Cível da Comarca de Lisboa) (¹)

(»Fri udveksling af tjenesteydelser — drift af lykkespil — spilleautomater«)

(2003/C 264/08)

(Processprog: portugisisk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-6/01, angående en anmodning, som Tribunal Cível da Comarca de Lisboa (Portugal) i medfør af artikel 234 EF har indgivet til Domstolen for i den for nævnte ret verserende sag, Associação Nacional de Operadores de Máquinas Recreativas (Anomar) m.fl. mod Estado português, at opnå en præjudiciel

afgørelse vedrørende fortolkningen af artikel 2 EF, 28 EF, 29 EF, 31 EF og 49 EF, har Domstolen (Tredje Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, J.-P. Puissochet (refererende dommer), og dommerne C. Gulmann og F. Macken; generaladvokat: A. Tizzano; justitssekretær: ekspeditionssekretær L. Hewlett, den 11. september 2003 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

DOMSTOLENS DOM

(Sjette Afdeling)

af 11. september 2003

i sag C-13/01, **Safalero Srl mod Prefetto di Genova (anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Giudice di pace di Genova)** ⁽¹⁾

- 1) Lykkespil udgør økonomisk virksomhed i artikel 2 EF's forstand.
- 2) Virksomhed med drift af spilleautomater til lykkespil skal — uanset om denne virksomhed kan adskilles fra virksomhed vedrørende fremstilling, import og distribution af disse automater — anses for virksomhed vedrørende tjenesteydelser i traktatens forstand, og den er derfor ikke omfattet af artikel 28 EF og 29 EF vedrørende de frie varebevægelser.
- 3) Et monopol på drift af lykkespil er ikke omfattet af artikel 31 EF's anvendelsesområde.
- 4) En national lovgivning, som begrænser retten til at drive og anvende lykkespil til kasinoer beliggende i faste eller midlertidige spilleområder, og som finder anvendelse uden forskel på egne statsborgere og borgere i andre medlemsstater, udgør en hindring for den frie udveksling af tjenesteydelser. Artikel 49 EF ff. er imidlertid ikke til hinder for en lovgivning, der fastsætter sådanne begrænsninger, når henses til de socialpolitiske hensyn og hensynet til forebyggelse af svig, der ligger til grund for den.
- 5) Det forhold, at der i andre medlemsstater eventuelt findes lovgivning, der fastsætter mindre restriktive betingelser for drift og anvendelse af lykkespil end dem, der er fastsat i den portugisiske lovgivning, er uden relevans for spørgsmålet, om sidstnævnte lovgivning er forenelig med fællesskabsretten.
- 6) Inden for rammerne af en lovgivning, der er forenelig med EF-traktaten, tilkommer valget af foranstaltninger til organisation og kontrol med drift og anvendelse af lykkespil, som eksempelvis krav om indgåelse af en administrativ koncessionskontrakt med staten eller begrænsning af driften og anvendelsen af visse spil til områder, der er forskriftsmæssigt godkendt til dette formål, de nationale myndigheder inden for rammerne af deres skøn.

(»Direktiv 1999/5/EF — radio- og teleterminaludstyr — effektiv domstolsbeskyttelse af de rettigheder, der tillægges i henhold til Fællesskabets retsorden — tilladeligheden af administrative sanktioner fastsat i den nationale lovgivning — anfægtelse af en beslaglæggelsesforanstaltning, der er truffet over for tredjemand«)

(2003/C 264/09)

(Processprog: italiensk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-13/01, angående en anmodning, som Giudice di pace di Genova (Italien) i medfør af artikel 234 EF har indgivet til Domstolen for i den for nævnte ret verserende sag, Safalero Srl mod Prefetto di Genova, at opnå en præjudiciel afgørelse vedrørende fortolkningen af proportionalitetsprincippet, effektivitetsprincippet og princippet om domstolsbeskyttelse af de rettigheder, der tillægges i henhold til Fællesskabets retsorden, har Domstolen (Sjette Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, J.-P. Puissochet, og dommerne R. Schintgen og C. Gulmann, F. Macken og J.N. Cunha Rodrigues (refererende dommer); generaladvokat: C. Stix-Hackl; justitssekretær: ekspeditionssekretær L. Hewlett, den 11. september 2003 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

Princippet om en effektiv domstolsbeskyttelse af de rettigheder, der tillægges borgerne i henhold til Fællesskabets retsorden, skal fortolkes således, at under omstændigheder som dem i hovedsagen er princippet ikke til hinder for nationale bestemmelser, hvorefter en importør ikke har mulighed for at anlægge sag til prøvelse af en foranstaltning om beslaglæggelse af varer, der er solgt til en detailhandler, og som er truffet af forvaltningen over for detailhandleren, når importøren råder over et retsmiddel, der sikrer de rettigheder, der er tillagt ham i henhold til fællesskabsretten.

⁽¹⁾ EFT C 61 af 24.2.2001.

⁽¹⁾ EFT C 79 af 10.3.2001.

DOMSTOLENS DOM

(Sjette Afdeling)

af 11. september 2003

i sag C-114/01, AvestaPolarit Chrome Oy (anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Korkein hallinto-oikeus)⁽¹⁾

(»Tilnærmelse af lovgivningerne — direktiv 75/442/EØF og 91/156/EØF — begrebet »affald« — restprodukter — mine — anvendelse — oplagring — artikel 2, stk. 1, litra b) — begrebet »andre bestemmelser« — national lovgivning, der ikke er omfattet af direktiv 75/442/EØF og 91/156/EØF«)

(2003/C 264/10)

(Processprog: finsk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-114/01, angående en anmodning, som Korkein hallinto-oikeus (Finland) i medfør af artikel 234 EF har indgivet til Domstolen for i en sag anlagt af AvestaPolarit Chrome Oy, tidligere Outokumpu Chrome Oy, at opnå en præjudiciel afgørelse vedrørende fortolkningen af artikel 1, litra a), og artikel 2, stk. 1, litra b), i Rådets direktiv 75/442/EØF af 15. juli 1975 om affald (EFT L 194, s. 47), som ændret ved Rådets direktiv 91/156/EØF af 18. marts 1991 (EFT L 78, s. 32), har Domstolen (Sjette Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, J.-P. Puissochet (refererende dommer), og dommerne R. Schintgen, V. Skouris, F. Macken og J.N. Cunha Rodrigues; generaladvokat: F.G. Jacobs; justitssekretær: ekspeditionssekretær H.A. Rühl, den 11. september 2003 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

- 1) I en situation som den, der foreligger i hovedsagen, skiller indehaveren af sidesten og forarbejdet sand fremkommet ved forædling af mineralske ressourcer hidrørende fra minedrift, sig af med eller agter eller er forpligtet til at skille sig af med disse stoffer, der derfor skal betragtes som affald i den forstand, hvori udtrykket er anvendt i Rådets direktiv 75/442/EØF af 15. juli 1975 om affald, som ændret ved Rådets direktiv 91/156/EØF af 18. marts 1991, medmindre han lovligt anvender dem til nødvendig opfyldning af minegange i nævnte mine og giver en tilstrækkelig garanti vedrørende identificeringen af og den faktiske anvendelse af de stoffer, der er tiltænkt denne anvendelse.
- 2) For så vidt som en national lovgivning ikke udgør en foranstaltning til gennemførelse af direktiv 75/442, som ændret ved direktiv 91/156, og navnlig af dets artikel 11, skal den pågældende lovgivning, uanset tidspunktet for dens ikrafttræden, betragtes som »andre bestemmelser« i den forstand, hvori dette udtryk er anvendt i dette direktivs artikel 2, stk. 1, litra b), som omfatter en i nævnte bestemmelse anført

affaldskategori, såfremt den vedrører håndtering af nævnte affald som sådan i den forstand, hvori udtrykket er anvendt i samme direktivs artikel 1, litra d), og såfremt den fører til et miljøbeskyttelsesniveau, der mindst svarer til direktivets.

⁽¹⁾ EFT C 173 af 16.6.2001.

DOMSTOLENS DOM

(Femte Afdeling)

af 18. september 2003

i sag C-125/01, Peter Pflücke mod Bundesanstalt für Arbeit (anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Sozialgericht Leipzig)⁽¹⁾

(»Beskyttelse af arbejdstagerne — arbejdsgiverens insolvens — garanti for betaling af løntilgodehavender — national bestemmelse om en præklusiv frist på to måneder for anmeldelse af krav samt mulighed for fristforlængelse«)

(2003/C 264/11)

(Processprog: tysk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-125/01, angående en anmodning, som Sozialgericht Leipzig (Tyskland) i medfør af artikel 234 EF har indgivet til Domstolen for i den for nævnte ret verserende sag, Peter Pflücke mod Bundesanstalt für Arbeit, at opnå en præjudiciel afgørelse vedrørende fortolkningen af artikel 9 i Rådets direktiv 80/987/EØF af 20. oktober 1980 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om beskyttelse af arbejdstagerne i tilfælde af arbejdsgiverens insolvens (EFT L 283, s. 23), har Domstolen (Femte Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, M. Wathelet, og dommerne C.W.A. Timmermans, D.A.O. Edward (refererende dommer), P. Jann og A. Rosas; generaladvokat: J. Mischo; justitssekretær: R. Grass, den 18. september 2003 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

- 1) Rådets direktiv 80/987/EØF af 20. oktober 1980 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om beskyttelse af arbejdstagerne i tilfælde af arbejdsgiverens insolvens er ikke til hinder for, at der i medfør af national ret anvendes en præklusiv frist for en arbejdstagers indgivelse af anmodning om i henhold til det nævnte direktivs bestemmelser at få udbetalt en ydelse til dækning af løntilgodehavender i anledning af arbejdsgiverens insolvens, på betingelse af, at en sådan frist ikke er mindre gunstig end dem, der gælder for tilsvarende anmodninger på grundlag af national ret (ækvivalensprincippet), og ikke er udformet således, at den i praksis umuliggør udøvelsen af rettigheder, som hjemles i Fællesskabets retsorden (effektivitetsprincippet).

- 2) Den nationale ret skal, hvis den fastslår, at den nationale bestemmelse om den præklusiv frist ikke er i overensstemmelse med fællesskabsrettens krav, og at en med fællesskabsretten overensstemmende fortolkning af bestemmelsen heller ikke er mulig, afvise at anvende den.

(¹) EFT C 161 af 2.6.2001.

DOMSTOLENS DOM

(Første Afdeling)

af 11. september 2003

i sag C-155/01, Cookies World Vertriebsgesellschaft mbH iL mod Finanzlandesdirektion für Tirol (anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Verwaltungsgerichtshof) (¹)

»Sjette momsdirektiv — motorkøretøj, der er stillet til rådighed ved en leasingkontrakt — afgiftspligtige transaktioner — eget forbrug — artikel 17, stk. 6 og 7 — undtagelser i henhold til national lovgivning på tidspunktet for direktivets ikrafttræden«

(2003/C 264/12)

(Processprog: tysk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-155/01, angående en anmodning, som Verwaltungsgerichtshof (Østrig) i medfør af artikel 234 EF har indgivet til Domstolen for i den for nævnte ret verserende sag, Cookies World Vertriebsgesellschaft mbH iL mod Finanzlandesdirektion für Tirol, at opnå en præjudiciel afgørelse vedrørende fortolkningen af navnlig artikel 5 og 6 i Rådets sjette direktiv 77/388/EØF af 17. maj 1977 om harmonisering af medlemsstaternes lovgivning om omsætningsafgifter — Det fælles merværdiafgiftssystem: ensartet beregningsgrundlag (EFT L 145, s. 1), har Domstolen (Første Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, M. Wathelet, og dommerne P. Jann og A. Rosas (refererende dommer); generaladvokat: L.A. Geelhoed; justitssekretær: ekspeditionssekretær H.A. Rühl, den 11. september 2003 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

Bestemmelserne i Rådets sjette direktiv 77/388/EØF af 17. maj 1977 om harmonisering af medlemsstaternes lovgivning om omsætningsafgifter — Det fælles merværdiafgiftssystem: ensartet beregningsgrundlag er til hinder for en bestemmelse i en medlemsstat, hvorefter afholdelse af udgifter vedrørende tjenesteydelser, der i andre medlemsstater præsteres for en modtager fra den første medlemsstat, pålægges merværdiafgift, når modtageren, hvis de pågældende ydelser var blevet udført for denne i indlandet, ikke ville have været berettiget til at fradrage indgående afgift.

(¹) EFT C 200 af 14.7.2001.

DOMSTOLENS DOM

(Femte Afdeling)

af 18. september 2003

i sag C-168/01, Bosal Holding BV mod Staatssecretaris van Financiën (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Hoge Raad der Nederlanden) (¹)

»Etableringsfrihed — beskatning — skat af selskabers overskud — begrænsning af fradragsretten i en medlemsstat for udgifter, der vedrører et moderselskabs kapitalandele i sine datterselskaber med hjemsted i andre medlemsstater — sammenhæng i beskatningsordningen«

(2003/C 264/13)

(Processprog: nederlandsk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-168/01, angående en anmodning, som Hoge Raad der Nederlanden (Nederlandene) i medfør af artikel 234 EF har indgivet til Domstolen for i den for nævnte ret verserende sag, Bosal Holding BV mod Staatssecretaris van Financiën, at opnå en præjudiciel afgørelse vedrørende fortolkningen af EF-traktatens artikel 52 (efter ændring nu artikel 43 EF) og EF-traktatens artikel 58 (nu artikel 48 EF), samt af Rådets direktiv 90/435/EØF af 23. juli 1990 om en fælles beskatningsordning for moder- og datterselskaber fra forskellige medlemsstater (EFT L 225, s. 6), har Domstolen (Femte Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, M. Wathelet, og dommerne C.W.A. Timmermans, D.A.O. Edward (refererende dommer), P. Jann og S. von Bahr; generaladvokat: S. Alber; justitssekretær: afdelingschef D. Loutermann-Hubeau, den 18. september 2003 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

Rådets direktiv 90/435/EØF af 23. juli 1990 om en fælles beskatningsordning for moder- og datterselskaber fra forskellige medlemsstater, som fortolket på baggrund af EF-traktatens artikel 52 (efter ændring nu artikel 43 EF), er til hinder for en national bestemmelse, der ved fastsættelsen af skatten af overskuddet i et moderselskab med hjemsted i en medlemsstat gør fradragsretten for udgifter, der vedrører moderselskabets kapitalandele i et datterselskab med hjemsted i en anden medlemsstat, betinget af, at sådanne udgifter indirekte tjener til erhvervelse af overskud, der er skattepligtigt i den medlemsstat, hvor moderselskabet har hjemsted.

(¹) EFT C 200 af 14.7.2001.

DOMSTOLENS DOM

af 9. september 2003

i sag C-198/01, **Consorzio Industrie Fiammiferi (CIF) mod Autorità Garante della Concorrenza e del Mercato (anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Tribunale amministrativo regionale per il Lazio)** ⁽¹⁾

(»Konkurrenceret — konkurrencebegrænsende national lovgivning — nationale konkurrencemyndigheders beføjelse til at erklære en sådan lovgivning uanvendelig — betingelser for, at virksomheder ikke ifalder ansvar for konkurrencebegrænsende adfærd«)

(2003/C 264/14)

(Processprog: italiensk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-198/01, angående en anmodning, som Tribunale amministrativo regionale per il Lazio (Italien) i medfør af artikel 234 EF har indgivet til Domstolen for i den for nævnte ret verserende sag, Consorzio Industrie Fiammiferi (CIF) mod Autorità Garante della Concorrenza e del Mercato at opnå en præjudiciel afgørelse vedrørende fortolkningen af artikel 81 EF, har Domstolen, sammensat af præsidenten, G.C. Rodríguez Iglesias, afdelingsformændene J.-P. Puissochet, M. Wathelet (refererende dommer) og C.W.A. Timmermans samt dommerne C. Gulmann, D.A.O. Edward, A. La Pergola, P. Jann, V. Skouris, S. von Bahr og J.N. Cunha Rodrigues; generaladvokat: F.G. Jacobs; justitssekretær: ekspeditionssekretær L. Hewlett, den 9. september 2003 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

1) En national konkurrencemyndighed, der bl.a. har til opgave at kontrollere overholdelsen af artikel 81 EF, og som behandler en sag vedrørende virksomheders adfærd, der strider mod artikel 81, stk. 1, EF, og som er pålagt eller begunstiges af en national lovgivning, der legitimerer eller forstærker virkningerne af denne adfærd, navnlig med henblik på prisfastsættelse eller markedsopdeling,

- skal undlade at anvende denne nationale lovgivning
- kan ikke pålægge de berørte virksomheder sanktioner for deres adfærd, når denne var blevet dem pålagt af denne nationale lovgivning
- kan pålægge virksomhederne sanktioner for deres adfærd i tiden efter beslutningen om, at denne nationale lovgivning ikke kan finde anvendelse, når denne beslutning er blevet endelig i forhold til virksomhederne

— kan pålægge de berørte virksomheder sanktioner for deres tidligere adfærd, når denne adfærd blot blev gjort lettere eller fremmet af den nationale lovgivning, hvorved der dog skal tages hensyn til det særlige indhold af den lovgivning, på grundlag af hvilken virksomhederne handlede.

2) Det tilkommer den forelæggende ret at bedømme, hvorvidt en national lovgivning, som giver et ministerium beføjelse til at fastsætte salgspriser for et produkt og desuden tildeler en obligatorisk sammenslutning af producenter beføjelse til at fordele produktionen mellem virksomhederne — med henblik på anvendelsen af artikel 81, stk. 1, EF — kan anses for en lovgivning, som bevarer muligheden for konkurrence, som kan hindres, begrænses eller fordrejes ved en selvstændig adfærd fra virksomhedernes side.

⁽¹⁾ EFT C 227 af 11.8.2001.

DOMSTOLENS DOM

(Sjette Afdeling)

af 11. september 2003

i sag C-207/01, **Altair Chimica SpA mod ENEL Distribuzione SpA (anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Corte d'appello di Firenze)** ⁽¹⁾

(»Konkurrence — dominerende stilling — levering af elektricitet — opkrævning af en »sovrapprezzo«)

(2003/C 264/15)

(Processprog: italiensk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-207/01, angående en anmodning, som Corte d'appello di Firenze (Italien) i medfør af artikel 234 EF har indgivet til Domstolen for i den for nævnte ret verserende sag, Altair Chimica SpA mod ENEL Distribuzione SpA at opnå en præjudiciel afgørelse vedrørende fortolkningen af artikel 81 EF, 82 EF og 85 EF, af Rådets direktiv 92/12/EØF af 25. februar 1992 om den generelle ordning for punktafgiftspligtige varer, om oplægning og omsætning heraf samt om kontrol hermed (EFT L 76, s. 1), som ændret ved Rådets direktiv 96/99/EF af 30. december 1996 (EFT 1997 L 8, s. 12), samt af Rådets henstilling 81/924/EØF af 27. oktober 1981 om eltarifstrukturer inden for Fællesskabet (EFT L 337, s. 12), har Domstolen (Sjette Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, J.-P. Puissochet, og dommerne R. Schintgen (refererende dommer),

V. Skouris, F. Macken og J.N. Cunha Rodrigues; generaladvokat: F.G. Jacobs; justitssekretær: ekspeditionssekretær M.-F. Contet, den 11. september 2003 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

Artikel 81 EF, 82 EF og 85 EF samt Rådets direktiv 92/12/EØF af 25. februar 1992 om den generelle ordning for punktafgiftspligtige varer, om oplægning og omsætning heraf samt om kontrol hermed, som ændret ved Rådets direktiv 96/99/EF af 30. december 1996, skal fortolkes således, at de ikke er til hinder for en national lovgivning, der fastsætter opkrævning af sådanne tillæg til elprisen som omhandlet i hovedsagen, når elektriciteten anvendes i en elektrokemisk proces, samt at Rådets henstilling 81/924/EF af 27. oktober 1981 om eltarifstrukturer inden for Fællesskabet ikke kan forhindre en medlemsstat i at opkræve sådanne tillæg.

(¹) EFT C 200 af 14.7.2001.

DOMSTOLENS DOM

(Femte Afdeling)

af 11. september 2003

i sag C-211/01, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Rådet for Den Europæiske Union (¹)

(»EF/Bulgarien- og EF/Ungarn-aftalerne — vejgodstransport og kombineret transport — beskatning — hjemmel — artikel 71 EF og 93 EF«)

(2003/C 264/16)

(Processprog: fransk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-211/01, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (befuldmægtiget: først M. Wolfcarius, derefter W. Wils) mod Rådet for Den Europæiske Union (befuldmægtigede: A. Lopes Sabino og E. Karlsson), støttet af Forbundsrepublikken Tyskland (befuldmægtigede: W.-D. Plessing og M. Lumma) og Storhertugdømmet Luxembourg (befuldmægtigede: J. Faltz og N. Mackel), angående en påstand om annullation af Rådets afgørelse 2001/265/EF af 19. marts 2001 om indgåelse af aftalen mellem Det Europæiske Fællesskab og Republikken Bulgarien om bestemte betingelser for vejgodstransport og om fremme af kombineret transport (EFT L 108, s. 4), og Rådets afgørelse 2001/266/EF af 19. marts 2001 om indgåelse af

aftalen mellem Det Europæiske Fællesskab og Republikken Ungarn om bestemte betingelser for vejgodstransport og om fremme af kombineret transport (EFT L 108, s. 27), men udelukkende for så vidt som artikel 93 EF er angivet som hjemmel for afgørelserne, og uden at berøre retsvirkningerne heraf, der bør opretholdes, har Domstolen (Femte Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, M. Wathelet (refererende dommer), og dommerne C.W.A. Timmermans, D.A.O. Edward, A. La Pergola og S. von Bahr; generaladvokat: S. Alber; justitssekretær: ekspeditionssekretær H.A. Rühl, den 11. september 2003 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

- 1) Rådets afgørelse 2001/265/EF af 19. marts 2001 om indgåelse af aftalen mellem Det Europæiske Fællesskab og Republikken Bulgarien om bestemte betingelser for vejgodstransport og om fremme af kombineret transport samt Rådets afgørelse 2001/266/EF af 19. marts 2001 om indgåelse af aftalen mellem Det Europæiske Fællesskab og Republikken Ungarn om bestemte betingelser for vejgodstransport og om fremme af kombineret transport annulleres.
- 2) Afgørelsernes retsvirkninger opretholdes, indtil de nødvendige foranstaltninger til opfyldelse af denne dom er truffet.
- 3) Rådet for Den Europæiske Union betaler sagens omkostninger.
- 4) Forbundsrepublikken Tyskland og Storhertugdømmet Luxembourg bærer deres egne omkostninger.

(¹) EFT C 212 af 28.7.2001.

DOMSTOLENS DOM

af 9. september 2003

i sag C-236/01, Monsanto Agricoltura Italia SpA m.fl. mod Presidenza del Consiglio dei Ministri m.fl. (anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Tribunale amministrativo regionale del Lazio) (¹)

(»Forordning (EF) nr. 258/97 — nye levnedsmidler — markedsføring — sikkerhedsvurdering — forenklet procedure — betydelig ækvivalens med eksisterende levnedsmidler — levnedsmidler fremstillet af genetisk modificerede majs-linjer — forekomst af transgene proteinrester — en medlemsstats foranstaltning, der midlertidigt begrænser eller suspenderer handelen eller anvendelsen af et nyt levnedsmiddel på dets område«)

(2003/C 264/17)

(Processprog: italiensk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-236/01, angående en anmodning, som Tribunale amministrativo regionale del Lazio (Italien) i medfør af arti-

kel 234 EF har indgivet til Domstolen for i den for nævnte ret verserende sag, Monsanto Agricoltura Italia SpA m.fl. mod Presidenza del Consiglio dei Ministri m.fl., at opnå en præjudiciel afgørelse vedrørende fortolkningen og gyldigheden af artikel 3, stk. 4, første afsnit, og artikel 5, første afsnit, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 258/97 af 27. januar 1997 om nye levnedsmidler og nye levnedsmiddelingredienser (EFT L 43, s. 1), samt vedrørende fortolkningen af forordningens artikel 12, har Domstolen, sammensat af præsidenten, G.C. Rodríguez Iglesias, afdelingsformændene J.-P. Puissochet og C.W.A. Timmermans (refererende dommer) samt dommerne C. Gulmann, D.A.O. Edward, A. La Pergola, P. Jann, V. Skouris, S. von Bahr, J.N. Cunha Rodrigues og A. Rosas; generaladvokat: S. Alber; justitssekretær: fuldmægtig L. Hewlett, den 9. september 2003 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

- 1) Artikel 3, stk. 4, første afsnit, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 258/97 af 27. januar 1997 om nye levnedsmidler og nye levnedsmiddelingredienser skal fortolkes således, at forekomst af transgene proteinrester i nye levnedsmidler på et vist niveau ikke i sig selv er til hinder for, at de pågældende levnedsmidler kan anses for i alt væsentligt at svare til eksisterende levnedsmidler, og dermed heller ikke til hinder for, at den forenkede procedure anvendes med henblik på, at de nævnte levnedsmidler bringes på markedet. Dette gælder dog ikke, såfremt de tilgængelige videnskabelige oplysninger i forbindelse med den første undersøgelse gør det muligt at fastslå, at der foreligger en risiko for potentielt farlige virkninger for menneskers sundhed. Det tilkommer den forelæggende ret at afgøre, om denne betingelse er opfyldt.
- 2) Spørgsmålet om en korrekt anvendelse af den forenkede procedure på markedsføring af nye levnedsmidler i henhold til artikel 5 i forordning nr. 258/97 har i princippet ikke indflydelse på medlemsstaternes beføjelse til at træffe foranstaltninger i henhold til nævnte forordnings artikel 12, således som det i hovedsagen omhandlede dekret af 4. august 2000. Da den forenkede procedure ikke indebærer noget samtykke, heller ikke stiltiende, fra Kommissionen, er en medlemsstat ikke forpligtet til at drage lovligheden af et sådant samtykke i tvivl, inden den træffer sådanne foranstaltninger. Foranstaltningerne kan imidlertid kun træffes, såfremt medlemsstaten har foretaget en forudgående risikovurdering, der under hensyn til tilfældets særlige omstændigheder er så omfattende som mulig, og såfremt det af denne vurdering fremgår, at det under hensyn til forsigtighedsprincippet er nødvendigt at gennemføre disse foranstaltninger for i medfør af artikel 3, stk. 1, første led, i forordning nr. 258/97 at sikre, at de nye levnedsmidler ikke udgør en fare for forbrugeren.
- 3) Der er ikke ved behandlingen af det fjerde spørgsmål fremkommet oplysninger, der kan drage gyldigheden af artikel 5 i forordning nr. 258/97 i tvivl, navnlig med hensyn til betingelsen om betydelig ækvivalens i henhold til nævnte forordnings

artikel 3, stk. 4, første afsnit, som skal være opfyldt, for at bestemmelsen kan finde anvendelse.

(¹) EFT C 259 af 15.9.2001.

DOMSTOLENS DOM

af 9. september 2003

i sag C-285/01, Isabel Burbaud mod Ministère de l'Emploi et de la Solidarité (anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Cour administrative d'appel de Douai) (¹)

(»Anerkendelse af eksamensbeviser — offentligt ansatte hospitalsdirektører — direktiv 89/48/EØF — begrebet »eksamensbevis« — adgangsprøve — EF-traktatens artikel 48 (efter ændring nu artikel 39 EF«)

(2003/C 264/18)

(Processprog: fransk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-285/01, angående en anmodning, som cour administrative d'appel de Douai (Frankrig) i medfør af artikel 234 EF har indgivet til Domstolen for i den for nævnte ret verserende sag, Isabel Burbaud mod Ministère de l'Emploi et de la Solidarité, at opnå en præjudiciel afgørelse vedrørende fortolkningen af EF-traktatens artikel 48 (efter ændring nu artikel 39 EF) og af Rådets direktiv 89/48/EØF af 21. december 1988 om indførelse af en generel ordning for gensidig anerkendelse af eksamensbeviser for erhvervskompetencegivende videregående uddannelser af mindst tre års varighed (EFT 1989 L 19, s. 16), har Domstolen, sammensat af præsidenten, G.C. Rodríguez Iglesias, afdelingsformændene J.-P. Puissochet, M. Wathelet, R. Schintgen og C.W.A. Timmermans (refererende dommer) samt dommerne C. Gulmann, D.A.O. Edward, A. La Pergola, P. Jann, V. Skouris, F. Macken, N. Colneric, S. von Bahr, J.N. Cunha Rodrigues og A. Rosas; generaladvokat: C. Stix-Hackl; justitssekretær: først ekspeditionssekretær L. Hewlett, senere assisterende justitssekretær H. von Holstein, den 9. september 2003 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

- 1) Konstateringen af, at den afsluttende eksamen på École nationale de la santé publique, der fører til fastansættelse som tjenestemand i det franske sygehusvæsen, er bestået, er et »eksamensbevis« i henhold til Rådets direktiv 89/48/EØF af 21. december 1988 om indførelse af en generel ordning for gensidig anerkendelse af eksamensbeviser for erhvervskompetencegivende videregående uddannelser af mindst tre års varighed. Det tilkommer ved anvendelse af direktivets artikel 3, stk. 1, litra a), den forelæggende ret at vurdere, om et kvalifikations-

bevis, som er erhvervet i en anden medlemsstat af en EF-statsborger, der ønsker at udøve et lovreguleret erhverv i værtsmedlemsstaten, kan anses for et eksamensbevis i henhold til denne bestemmelse og, i bekræftende fald, at undersøge i hvilket omfang de to uddannelser, som eksamensbeviserne dokumenterer er gennemført, er sammenlignelige både hvad angår varighed og de fag og discipliner, som de omfatter. Hvis det af vurderingen fremgår, at der i begge tilfælde er tale om et eksamensbevis i direktivets forstand, og at eksamensbeviserne er udstedt som bevis for ligeværdige uddannelser, er direktivet til hinder for, at værtsmedlemsstatens myndigheder som betingelse for at give den pågældende EF-statsborger adgang til erhvervet som direktør i det offentlige sygehusvæsen kræver, at den pågældende gennemgår uddannelsen på École nationale de la santé publique og aflægger den eksamen, der afholdes ved uddannelsens afslutning.

- 2) Når en EF-statsborger er i besiddelse af et eksamensbevis erhvervet i en medlemsstat, som er ligeværdigt med det, der i en anden medlemsstat kræves for at få adgang til en stilling i det offentlige sygehusvæsen, er fællesskabsretten til hinder for, at myndighederne i den anden medlemsstat stiller krav om, at den pågældende statsborger for at blive ansat i nævnte stilling skal have bestået en udvælgelsesprøve som adgangsprøven til ENSP.

(¹) EFT C 275 af 29.9.2001.

DOMSTOLENS DOM

(Femte Afdeling)

af 18. september 2003

i de forenede sager C-292/01 og C-293/01, Albacom SpA (sag C-292/01), Infostrada SpA (sag C-293/01) mod Ministero del Tesoro, del Bilancio e della Programmazione Economica, Ministero delle Comunicazioni (anmodninger om præjudiciel afgørelse indgivet af Consiglio di Stato) (¹)

(»Teletjenester — generelle tilladelser og individuelle tilladelser — direktiv 97/13/EF — gebyrer og afgifter for individuelle tilladelser«)

(2003/C 264/19)

(Processprog: italiensk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I de forenede sager C-292/01 og C-293/01, angående anmodninger, som Consiglio di Stato (Italien) i medfør af artikel 234

EF har indgivet til Domstolen for i de for nævnte ret verserende sager, Albacom SpA (sag C-292/01), Infostrada SpA (sag C-293/01) mod Ministero del Tesoro, del Bilancio e della Programmazione Economica, Ministero delle Comunicazioni, at opnå en præjudiciel afgørelse vedrørende fortolkningen af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 97/13/EF af 10. april 1997 om ensartede principper for generelle tilladelser og individuelle tilladelser for teletjenester (EFT L 117, s. 15), har Domstolen (Femte Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, M. Wathelet, og dommerne C.W.A. Timmermans, A. La Pergola, P. Jann og S. von Bahr (refererende dommer); generaladvokat: D. Ruiz-Jarabo Colomer; justitssekretær: R. Grass, den 18. september 2003 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

Bestemmelserne i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 97/13/EF af 10. april 1997 om ensartede principper for generelle tilladelser og individuelle tilladelser for teletjenester og navnlig direktivets artikel 11 forbyder medlemsstaterne at pålægge virksomheder med individuelle tilladelser for teletjenester økonomiske byrder som den i hovedsagerne omhandlede, der adskiller sig fra og opkræves ud over dem, der i henhold til direktivet lovligt kan pålægges, alene fordi virksomhederne er i besiddelse af disse tilladelser.

(¹) EFT C 275 af 29.9.2001 og EFT C 289 af 13.10.2001.

DOMSTOLENS DOM

(Første Afdeling)

af 11. september 2003

i sag C-331/01, Kongeriget Spanien mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (¹)

(»EUGFL — regnskabsafslutning — tillægsgbetalinger tildelt kvægproducenter i 1996 — frist for oplysning om efterforskningsresultatet«)

(2003/C 264/20)

(Processprog: spansk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-331/01, Kongeriget Spanien (befuldmægtiget: først M. López-Monís Gallego, derefter L. Fraguas Gadea) mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (befuldmægtiget: S. Pardo Quintillán), angående en påstand om annullation af Kommissionens beslutning 2001/557/EF af 11. juli 2001 om at udelukke visse udgifter, som medlemsstaterne har

afholdt for Den Europæiske Udviklings- og Garantifond for Landbruget (EUGFL), Garantisektionen, fra EF-finansiering (EFT L 200, s. 28), for så vidt angår den del af beslutningen, der vedrører Kongeriget Spanien, har Domstolen (Første Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, M. Wathelet, og dommerne P. Jann og A. Rosas; generaladvokat: C. Stix-Hackl; justitssekretær: assisterende justitssekretær H. von Holstein, den 11. september 2003 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

- 1) Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber frifindes.
- 2) Kongeriget Spanien betaler sagens omkostninger.

(¹) EFT C 303 af 27.10.2001.

DOMSTOLENS DOM

af 9. september 2003

i sag C-361/01 P, Christina Kik mod Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) (KHIM) (¹)

(»Forordning (EF) nr. 40/94 — artikel 115 — gældende sprogordning ved Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) (KHIM) — ulovlighedsindsigelse — forbud mod forskelsbehandling«)

(2003/C 264/21)

(Processprog: nederlandsk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-361/01 P, Christina Kik (advokater: E.H. Pijnacker Hordijk og S.B. Noë) angående appel af dom afsagt den 12. juli 2001 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (Fjerde Udvidede Afdeling) i sag T-120/99, Kik mod KHIM (Sml. II, s. 2235), hvori der er nedlagt påstand om ophævelse af denne dom, de andre parter i appelsagen: Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) (KHIM) (befuldmægtigede: A. von Mühendahl, O. Montalto og J. Miranda de Sousa) støttet af: Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (befuldmægtigede: W. Wils og N. Rasmussen), Den Helleniske Republik (befuldmægtigede: A. Samoni-Rantou og S. Vodina), Kongeriget Spanien (befuldmægtiget: S. Ortiz Vaamonde) og Rådet for Den Europæiske Union (befuldmægtiget: G. Houttuin og A. Lo Monaco), har Domstolen, sammensat af præsidenten, G.C. Rodríguez Iglesias, afdelingsformændene J.-P. Puissochet, M. Wathelet, R. Schintgen

og C.W.A. Timmermans samt dommerne C. Gulmann, D.A.O. Edward, A. La Pergola, P. Jann, V. Skouris, F. Macken, N. Colneric, S. von Bahr, J.N. Cunha Rodrigues og A. Rosas (refererende dommer); generaladvokat: F.G. Jacobs; justitssekretær: ekspeditionssekretær H.A. Rühl, den 9. september 2003 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

- 1) Appellen forkastes.
- 2) Christina Kik betaler sagens omkostninger.
- 3) Den Helleniske Republik, Kongeriget Spanien, Rådet for Den Europæiske Union og Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber bærer deres egne omkostninger.

(¹) EFT C 331 af 24.11.2001.

DOMSTOLENS DOM

(Anden Afdeling)

af 11. september 2003

i sag C-22/02, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Den Italienske Republik (¹)

(»Traktatbrud — manglende gennemførelse af direktiv 1999/94/EF«)

(2003/C 264/22)

(Processprog: italiensk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-22/02, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (befuldmægtiget: G. Valero Jordana og R. Amorosi) mod Den Italienske Republik (befuldmægtiget: I.M. Braguglia, bistået af A. De Stefano), angående en påstand om, at det fastslås, at Den Italienske Republik har tilsidesat sine forpligtelser i henhold Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 1999/94/EF af 13. december 1999 om adgang til forbrugeroplysninger om brændstoføkonomi og CO₂-emissioner i forbindelse med markedsføring af nye personbiler (EFT 2000 L 12, s. 16), idet den ikke har vedtaget eller i hvert fald ikke har underrettet Kommissionen om de love og administrative bestemmelser, der er nødvendige for at efterkomme direktivet, har Domstolen (Anden Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, R. Schintgen, og dommerne V. Skouris og N. Colneric (refererende dommer); generaladvokat: F.G. Jacobs; justitssekretær: R. Grass, den 11. september 2003 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

- 1) Den Italienske Republik har tilsidesat sine forpligtelser i henhold Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 1999/94/EF af 13. december 1999 om adgang til forbrugeroplysninger om brændstoføkonomi og CO₂-emissioner i forbindelse med markedsføring af nye personbiler, idet den ikke har vedtaget de love og administrative bestemmelser, der er nødvendige for at efterkomme direktivet.
- 2) Den Italienske Republik betaler sagens omkostninger.

(¹) EFT C 68 af 16.3.2002.

DOMSTOLENS DOM

af 9. september 2003

i sag C-25/02, Katharina Rinke mod Ärztekammer Hamburg (anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Bundesverwaltungsgericht) (¹)

(»Ligebehandling af mænd og kvinder — direktiv 86/457/EØF og 93/16/EØF — pligt til at udføre visse uddannelsesperioder på fuld tid i forbindelse med en deltidsuddannelse til alment praktiserende læge«)

(2003/C 264/23)

(Processprog: tysk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-25/02, angående en anmodning, som Bundesverwaltungsgericht (Tyskland) i medfør af artikel 234 EF har indgivet til Domstolen for i den for nævnte ret verserende sag, Katharina Rinke mod Ärztekammer Hamburg, at opnå en præjudiciel afgørelse vedrørende fortolkningen af artikel 5 i Rådets direktiv 86/457/EØF af 15. september 1986 om en særlig uddannelse til alment praktiserende læge (EFT L 267, s. 26) og artikel 34 i Rådets direktiv 93/16/EØF af 5. april 1993 om fremme af den frie bevægelighed for læger og gensidig anerkendelse af deres eksamensbeviser, certifikater og andre kvalifikationsbeviser (EFT L 165, s. 1) samt disse artiklers forenelighed med forbuddet mod indirekte forskelsbehandling på grundlag af køn, som det er fastlagt i Rådets direktiv 76/207/EØF af 9. februar 1976 om gennemførelse af princippet om ligebehandling af mænd og kvinder for så vidt angår adgang til beskæftigelse, erhvervsuddannelse, forfremmelse samt arbejdsvilkår (EFT L 39, s. 40), har Domstolen, sammensat af præsidenten, G.C. Rodríguez Iglesias, afdelingsformændene J.-P. Puissochet, M. Wathelet, R. Schintgen og C.W.A. Timmermans samt dommerne C. Gulmann, D.A.O. Edward, A. La Pergola, P. Jann (refererende dommer) og V. Skouris, F. Macken og N. Colneric, S. von Bahr, J.N. Cunha Rodrigues og A. Rosas; generaladvokat: L.A. Geelhoed; justitssekretær: ekspeditionssekretær M.-F. Contet, den 9. september 2003 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

- 1) Overholdelse af forbuddet mod indirekte forskelsbehandling på grundlag af køn er en betingelse for, at enhver retsakt, der vedtages af Fællesskabets institutioner, er lovlig.
- 2) Undersøgelsen af det første spørgsmål har intet frembragt, der kan rejse tvivl om lovligheden af den bestemmelse, der er indeholdt i artikel 5, stk. 1, i Rådets direktiv 86/457/EØF af 15. september 1986 om en særlig uddannelse til alment praktiserende læge og artikel 34, stk. 1, i Rådets direktiv 93/16/EØF af 5. april 1993 om fremme af den frie bevægelighed for læger og gensidig anerkendelse af deres eksamensbeviser, certifikater og andre kvalifikationsbeviser, hvorefter deltidsuddannelse til alment praktiserende læge skal omfatte et vist antal perioder med heltidsuddannelse.

(¹) EFT C 97 af 20.4.2002.

DOMSTOLENS DOM

af 9. september 2003

i sag C-151/02, Landeshauptstadt Kiel mod Norbert Jaeger (anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Landesarbeitsgericht Schleswig-Holstein) (¹)

(»Socialpolitik — beskyttelse af arbejdstagernes sikkerhed og sundhed — direktiv 93/104/EF — begreberne »arbejdstid« og »hvileperiode« — vagttjeneste (»Bereitschaftsdienst«), der udføres af en læge på et hospital«)

(2003/C 264/24)

(Processprog: tysk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-151/02, angående en anmodning, som Landesarbeitsgericht Schleswig-Holstein (Tyskland) i medfør af artikel 234 EF har indgivet til Domstolen for den for nævnte ret verserende sag, Landeshauptstadt Kiel mod Norbert Jaeger, at opnå en præjudiciel afgørelse vedrørende fortolkningen af Rådets direktiv 93/104/EF af 23. november 1993 om visse aspekter i forbindelse med tilrettelæggelse af arbejdstiden (EFT L 307, s. 18), og navnlig af direktivets artikel 2, nr. 1, og artikel 3, har Domstolen, sammensat af præsidenten, G.C. Rodríguez Iglesias, afdelingsformændene M. Wathelet, R. Schintgen (refererende dommer) og C.W.A. Timmermans samt dommerne C. Gulmann, D.A.O. Edward, P. Jann, V. Skouris, F. Macken, N. Colneric, S. von Bahr, J.N. Cunha Rodrigues og A. Rosas; generaladvokat: D. Ruiz-Jarabo Colomer; justitssekretær: ekspeditionssekretær H.A. Rühl, den 9. september 2003 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

- 1) Rådets direktiv 93/104/EF af 23. november 1993 om visse aspekter i forbindelse med tilrettelæggelse af arbejdstiden skal fortolkes således, at en vagttjeneste (»Bereitschaftsdienst«), som en læge udfører efter ordningen med fysisk tilstedeværelse på hospitalet, fuldt ud skal anses for at være arbejdstid i direktivets forstand, selv om lægen har lov til at hvile sig på arbejdsstedet i de perioder, hvor hans arbejdsydelser ikke er påkrævet, og direktivet er følgelig til hinder for en lovgivning i en medlemsstat, hvorefter arbejdstagerens arbejdsfrie perioder under en sådan vagttjeneste betragtes som hviletid.
- 2) Direktiv 93/104 skal endvidere fortolkes således,
 - at direktivet under omstændigheder som dem, der foreligger i hovedsagen, er til hinder for en medlemsstats lovgivning, hvorefter der i forbindelse med vagttjeneste, der udføres efter ordningen med fysisk tilstedeværelse på hospitalet — eventuelt i kraft af en kollektiv overenskomst eller virksomhedsaftale, der er støttet på en kollektiv overenskomst — kun ydes kompensation for de vagtperioder, hvorunder arbejdstageren faktisk har udført arbejde
 - at anvendelsen af undtagelsesbestemmelsen i direktivets artikel 17, stk. 2, punkt 2.1, litra c), nr. i), på en nedsættelse af den daglige hvileperiode på 11 sammenhængende timer som følge af udførelsen af en vagttjeneste, der følger efter den normale arbejdstid, er betinget af, at tilsvarende kompenserende hvileperioder indrømmes de pågældende arbejdstagere på tidspunkter, der følger umiddelbart efter de tilsvarende arbejdsperioder
 - at en sådan nedsættelse af den daglige hvileperiode i øvrigt under ingen omstændigheder må medføre, at den maksimale ugentlige arbejdstid, der er fastsat i direktivets artikel 6, overskrides.

(1) EFT C 156 af 29.6.2002.

Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 12. juni 2003 af Tribunale Civile e Penale di Perugia — Ufficio per le indagini preliminari — i straffesagen mod Alessandro Rosario m.fl.

(Sag C-338/03)

(2003/C 264/25)

Ved kendelse afsagt den 12. juni 2003, indgået til Domstolens Justitskontor den 1. august 2003, har Tribunale Civile e Penale

di Perugia — Ufficio per le indagini preliminari — i straffesagen mod Alessandro Rosario m.fl. forelagt De Europæiske Fællesskabers Domstol en anmodning om præjudiciel afgørelse af følgende spørgsmål:

1. Med henvisning til medlemsstaternes pligt til at træffe »passende sanktioner« for de retskrænkelser, der omhandles i første og fjerde direktiv (68/151⁽¹⁾) og 78/660⁽²⁾) spørges, om disse direktiver og navnlig artikel 44, stk. 3, litra g), i traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, sammenholdt med artikel 2, stk. 1, litra f), samt artikel 6 i det såkaldte første direktiv (68/151/EF) og artikel 2, stk. 2-3-4, i det såkaldte fjerde direktiv (78/660/EF, som suppleret ved direktiv 83/349⁽³⁾) og 90/605⁽⁴⁾), skal fortolkes således, at disse regler er til hinder for en lov i en medlemsstat, som med en ændring af de sanktionsregler, der allerede er i kraft vedrørende strafbare forhold på selskabsområdet i relation til overtrædelse af de pligter, som er indført med henblik på beskyttelsen af grundsætningen om offentlighed og pålidelig oplysning fra selskabernes side, fastsætter et sanktionssystem, der konkret ikke opfylder kriterierne for effektivitet, forholdsmæssighed og afskrækkelse fra de sanktioner, som er indført af hensyn til denne beskyttelse?
2. Skal de nævnte direktiver og navnlig bestemmelserne i artikel 44, stk. 3, litra g), i traktaten samt artikel 2, stk. 1, litra f), og artikel 6 i det såkaldte første direktiv (68/151/EF) samt artikel 2, stk. 2-3-4, i det såkaldte fjerde direktiv (78/660/EF, som suppleret ved direktiv 83/349 og 90/605) fortolkes således, at disse regler er til hinder for en lov i en medlemsstat, som udelukker straf for overtrædelsen af pligter til offentlighed og pålidelig oplysning vedrørende visse selskabsdokumenter (herunder balancen og resultatopgørelse), når den urigtige meddelelse fra selskabet eller den undladte oplysning er afgørende for en ændring af det økonomiske årsresultat eller en ændring i selskabets nettostatus, der ikke ligger over en vis procentmæssigt fastsat grænse?
3. Skal de nævnte direktiver og navnlig bestemmelserne i artikel 44, stk. 3, litra g), i traktaten samt artikel 2, stk. 1, litra f), og artikel 6 i det såkaldte første direktiv (68/151/EF) samt artikel 2, stk. 2-3-4, i det såkaldte fjerde direktiv (78/660/EF, som suppleret ved direktiv 83/349 og 90/605) fortolkes således, at disse regler er til hinder for en lov i en medlemsstat, som udelukker straf for overtrædelsen af pligter til offentlighed og pålidelig oplysning, der påhviler selskaberne, når der er givet oplysninger, som, skønt de er tænkt at skulle medføre skade for selskabsdeltagere eller offentligheden for at opnå en uberettiget fortjeneste, er følgen af skønsmæssige bedømmelser, som taget isoleret varierer i en grad, der ikke er større end en forud fastsat grænse?

4. Skal de nævnte direktiver og navnlig bestemmelserne i artikel 44, stk. 3, litra g), i traktaten samt artikel 2, stk. 1, litra f), og artikel 6 i det såkaldte første direktiv (68/151/EF) samt artikel 2, stk. 2-3-4, i det såkaldte fjerde direktiv (78/660/EF, som suppleret ved direktiv 83/349 og 90/605) fortolkes således, at disse regler er til hinder for en lov i en medlemsstat, som udelukker straf for overtrædelsen af pligter til offentlighed og pålidelig oplysning, der påhviler selskaberne, når urigtigheden eller de bedrageriske undladelser samt de meddelelser og oplysninger, som ikke pålideligt gengiver selskabets aktiver og passiver samt dets økonomiske stilling og resultat, ikke »mærkbart« ændrer koncernens aktiver og passiver eller økonomiske stilling (skønt det er overladt til den nationale lovgiver at fastlægge begrebet »mærkbar ændring«?)

5. Skal de nævnte direktiver og navnlig bestemmelserne i artikel 44, stk. 3, litra g), i traktaten samt artikel 2, stk. 1, litra f), og artikel 6 i det såkaldte første direktiv (68/151/EF) samt artikel 2, stk. 2-3-4, i det såkaldte fjerde direktiv (78/660/EF, som suppleret ved direktiv 83/349 og 90/605) fortolkes således, at disse bestemmelser er til hinder for en lov i en medlemsstat, som vedrørende overtrædelse af disse pligter til offentlighed og pålidelig oplysning, der påhviler selskaberne med henblik på beskyttelsen af »selskabsdeltageres og tredjemands interesser«, alene for selskabsdeltagere og kreditorer giver ret til påtale, således at man udelukker en almindelig og effektiv beskyttelse for tredjemand?

6. Skal de nævnte direktiver og navnlig bestemmelserne i artikel 44, stk. 3, litra g), i traktaten samt artikel 2, stk. 1, litra f), og artikel 6 i det såkaldte første direktiv (68/151/EF) samt artikel 2, stk. 2-3-4, i det såkaldte fjerde direktiv (78/660/EF, som suppleret ved direktiv 83/349 og 90/605) fortolkes således, at disse bestemmelser er til hinder for en lov i en medlemsstat, som vedrørende overtrædelse af disse pligter til offentlighed og pålidelig oplysning, der påhviler selskaberne med henblik på beskyttelsen af »selskabsdeltageres og tredjemands interesser«, indfører en noget anderledes påtalemekanisme og et noget anderledes sanktionssystem, hvorved det udelukkende er vedrørende krænkelse til skade for selskabsdeltagere og kreditorer, at der kan straffes efter privat påtale samt fastsættes strengere og effektive sanktioner?

(³) Rådets syvende direktiv 83/349/EØF af 13.6.1983 på grundlag af traktatens artikel 54, stk. 3, litra g), om konsoliderede regnskaber (EFT L 193 af 18.7.1983, s. 1).

(⁴) Rådets direktiv 90/605/EØF af 8.11.1990 om ændring af direktiv 78/660/EØF og 83/349/EØF om henholdsvis årsregnskaber og konsoliderede regnskaber, for så vidt angår deres anvendelsesområde (EFT L 317 af 16.11.1990, s. 60).

Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 29. april 2003 af Tribunale di Cagliari — Afdelingen for Civile Sager — i sagen Giuseppe Atzeni m.fl. mod Regione Autonoma della Sardegna

(Sag C-346/03)

(2003/C 264/26)

Ved kendelse afsagt den 29. april 2003, indgået til Domstolens Justitskontor den 6. august 2003, har Tribunale di Cagliari — Afdelingen for Civile Sager — i sagen Giuseppe Atzeni m.fl. mod Regione Autonoma della Sardegna forelagt De Europæiske Fællesskabers Domstol en anmodning om at træffe præjudiciel afgørelse om gyldigheden af Kommissionens beslutning 612/97 (¹) henset til følgende retsmangler:

- a) Kommissionen havde ikke kompetence til at vedtage den anfægtede beslutning, idet den har tilsidesat artikel 32, 33, 34, 35, 36, 37 og 38 EF.
- b) Tilsidesættelse af procedurebestemmelserne i artikel 88, stk. 1, EF.
- c) Tilsidesættelse af procedurebestemmelserne i artikel 88, stk. 2 og 3 EF.
- d) Manglende begrundelse for beslutningen, jf. artikel 253 EF sammenholdt med artikel 88, stk. 3 EF og artikel 87, stk. 1, EF.
- e) Tilsidesættelse og fejlagtig anvendelse af Rådets forordning nr. 797/85 (²) om forbedring af landbrugsstrukturernes effektivitet.
- f) Tilsidesættelse og manglende overholdelse af »Kommissionens specifikke praksis vedrørende støtte til landbrugsbedrifter i vanskeligheder« og af Fællesskabets rammebestemmelser for statsstøtte til redning og omstrukturering af kriseramte virksomheder.

(¹) Rådets første direktiv 68/151/EØF af 9.3.1968 om samordning af de garantier, som kræves i medlemsstaterne af de i traktatens artikel 58, stk. 2, nævnte selskaber til beskyttelse af såvel selskabsdeltageres som tredjemands interesser, med det formål at gøre disse garantier lige byrdefulde (EFT 1968 I, s. 41).

(²) Rådets fjerde direktiv 78/660/EØF af 25.7.1978 på grundlag af traktatens artikel 54, stk. 3, litra g), om årsregnskaberne for visse selskabsformer (EFT L 222 af 14.8.1978, s. 11).

(¹) EFT L 248 af 11.9.1997, s. 27.

(²) EFT L 93 af 30.3.1985, s. 1.

Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 9. juni 2003 af Tribunale Amministrativo Regionale del Lazio — Sezione Seconda ter — i sagen Regione Autonoma Friuli Venezia Giulia og Agenzia regionale per lo Sviluppo Rurale (ERSA) mod Land- og Skovbrugsministeriet og mod Regione Veneto

(Sag C-347/03)

(2003/C 264/27)

Ved kendelse afsagt den 9. juni 2003, indgået til Domstolens Justitskontor den 7. august 2003, har Tribunale Amministrativo Regionale del Lazio i sagen Regione Autonoma Friuli Venezia Giulia og Agenzia regionale per lo Sviluppo Rurale (ERSA) mod Land- og Skovbrugsministeriet og mod Regione Veneto forelagt De Europæiske Fællesskabers Domstol en anmodning om præjudiciel afgørelse af følgende spørgsmål:

1. Udgør Europa-aftalen om oprettelse af en associering mellem De Europæiske Fællesskaber og deres medlemsstater på den ene side og Republikken Ungarn på den anden side, som blev indgået den 16. december 1991 og offentliggjort i EFT L 347 af 31. december 1993, et lovligt, gyldigt og tilstrækkeligt retsgrundlag for Det Europæiske Fællesskab til at vedtage aftalen om beskyttelse af vinbetegnelser, der blev indgået den 29. november 1993 ⁽¹⁾ (EFT L 337 af 31.12.1993) mellem Det Europæiske Fællesskab og Republikken Ungarn, også når henses til artikel 65, stk. 1, den fælles erklæring nr. 13 og bilag XIII (punkt 3, 4 og 5) til Europa-aftalen, som blev indgået i 1991, vedrørende den eventuelle suverænitet og kompetence, som er forbeholdt de enkelte medlemsstater med hensyn til nationale geografiske betegnelser for deres egne agroindustrielle produkter, herunder vinprodukter, og som udelukker enhver overførelse af suverænitet og kompetence på dette område til Det Europæiske Fællesskab?
2. Må aftalen om beskyttelse af vinbetegnelser, som er indgået den 29. oktober 1993 mellem Det Europæiske Fællesskab og Republikken Ungarn (EFT 1993, L 337), som indeholder bestemmelser om beskyttelse af geografiske betegnelser, der henhører under området for industriel og kommercielle ejendomsrettigheder — når tillige henses til udtalelse nr. 1/94 fra De Europæiske Fællesskabers Domstol om EF's enekompetence — anses for ugyldig og uanvendelig i fællesskabsretten i betragtning af, at aftalen ikke er blevet ratificeret af hver enkelt af Det Europæiske Fællesskabs medlemsstater?
3. Såfremt Fællesskabets aftale fra 1993 (EFT 1993, L 337) som helhed bør anses for lovlig og anvendelig, bør forbuddet mod at anvende betegnelsen »Tocai« i Italien efter 2007, som fremgår af brevvekslingen mellem de kontraherende parter i forbindelse med aftalens indgåelse (og som er knyttet til denne), da anses for ugyldig og uanvendelig, fordi den strider mod de bestemmelser om enslydende angivelser, som er fastsat i samme aftale fra 1993 (jf. artikel 4, stk. 5, og den til aftalen knyttede protokol)?
4. Skal den anden fælleserklæring, som er knyttet til aftalen fra 1993 (EFT 1993 L 337), hvoraf fremgår, at de kontraherende parter ikke på forhandlingstidspunktet var opmærksomme på, at der fandtes enslydende angivelser for europæiske og ungarske vine, anses for en klart fejlagtig opfattelse af de faktiske forhold (under hensyn til, at de italienske og ungarske betegnelser for »Tocai«-vin har været anvendt side om side i århundreder, at de officielt blev anerkendt i 1948 i en aftale mellem Italien og Ungarn, og først derpå er blevet optaget i fællesskabsbestemmelserne), hvilket efter artikel 48 i Wienerkonventionen om traktatretten medfører annullation af den del af aftalen fra 1993, som indeholder forbud mod at anvende betegnelsen Tocai i Italien?
5. Skal TRIPS-aftalen om handelsrelaterede intellektuelle ejendomsrettigheder (EFT L 336 af 21.11.1994), der er indgået inden for rammerne af Verdenshandelsorganisationen (WTO), og som trådte i kraft den 1. januar 1996 — og dermed på et senere tidspunkt end ikrafttrædelsen af fællesskabsaftalen fra 1993 (EFT 1994, L 337) — under hensyn til artikel 59 i Wienerkonventionen om traktatretten fortolkes således, at dens bestemmelser om enslydende vinbetegnelser finder anvendelse i stedet for bestemmelserne i fællesskabsaftalen fra 1993, såfremt disse bestemmelser er uforenelige, i betragtning af, at det er de samme kontraherende parter, som har indgået de to aftaler?
6. Skal artikel 22-24 i tredje afdeling af bilag C til Overenskomsten om Oprettelse af Verdenshandelsorganisationen (WTO) vedrørende TRIPS-aftalen (EFT 1994, L 336), som trådte i kraft den 1. januar 1996, såfremt der findes to enslydende angivelser for vin, der er produceret i to forskellige lande, som er parter i TRIPS-aftalen (såvel når det enslydende navn vedrører geografiske betegnelser, der anvendes i de lande, der er parter i aftalen, som når den vedrører en geografisk betegnelse i et kontraherende land og en enslydende angivelse af en druesort, der traditionelt dyrkes i den anden kontraherende stat) fortolkes således, at begge betegnelser kan anvendes i fremtiden, forudsat de er blevet anvendt i fortiden af de pågældende producenter i god tro eller i mindst ti år før den 15. april 1994 (artikel 24, stk. 4), og forudsat hver betegnelse klart angiver det land eller den region eller zone, som den beskyttede vin hidrører fra, således at forbrugere ikke vildledes?

7. Vedrører ejendomsretten i artikel 1 i protokol nr. 1 til den europæiske menneskerettighedskonvention (Romkonventionen fra 1950), som gentages i artikel 17 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, der blev højtideligt proklameret i Nice den 7. oktober 2000, også den intellektuelle ejendomsret til oprindelsesbetegnelser for vine og udnyttelsen heraf, og er beskyttelsen af ejendomsretten dermed til hinder for at anvende bestemmelserne i brevvekslingen, der er knyttet til aftalen mellem Det Europæiske Fællesskab og Republikken Ungarn om gensidig beskyttelse af og kontrol med vinbetegnelser (EFT L 337 af 31.12.1994), men som ikke er optaget i selve aftalen, og hvorefter friulske vindyrkere ikke må anvende betegnelsen »Tocai Friulano«, når tillige henses til, at der ikke er givet de eksproprierede friulske vindyrkere nogen som helst form for erstatning, at der ikke er nogen almen offentlig interesse, der kan retfærdiggøre ekspropriationen, og at proportionalitetsprincippet er tilsidesat?
8. Såfremt det fastslås, at fællesskabsbestemmelserne i aftalen om beskyttelse af vinbetegnelser, der er indgået den 29. november 1993 mellem Det Europæiske Fællesskab og Republikken Ungarn (EFT 1993, L 337) er ugyldig, og/eller at den hertil knyttede brevveksling er ugyldig i det omfang, det er angivet i de foregående spørgsmål, skal bestemmelserne i forordning (EF) nr. 753/2002⁽²⁾, hvorefter betegnelsen »Tocai Friulano« ikke kan anvendes efter den 31. marts 2007 (artikel 19, stk. 2) da tillige anses for ugyldige eller i det mindste uanvendelige?

⁽¹⁾ Læs 23. november 1993.

⁽²⁾ EFT L 118 af 4.5.2002, s. 1.

Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 29. juli 2003 af Landgericht Bochum i sagen 1. Elisabeth Schulte, 2. Wolfgang Schulte mod Deutsche Bausparkasse Badenia AG.

(Sag C-350/03)

(2003/C 264/28)

Ved kendelse afsagt den 29. juli 2003, indgået til Domstolens Justitskontor den 11. august 2003, har Landgericht Bochum i sagen 1. Elisabeth Schulte, 2. Wolfgang Schulte mod Deutsche Bausparkasse Badenia AG forelagt De Europæiske Fællesskabers Domstol en anmodning om præjudiciel afgørelse af følgende spørgsmål:

- 1) Omfatter artikel 3, stk. 2, litra a), i Rådets direktiv 85/577/EØF⁽¹⁾ af 20. december 1985 om forbrugerbeskyttelse i forbindelse med aftaler indgået uden for fast forretningssted også købekontrakter om fast ejendom, der udelukkende må betragtes som en del af en lånefinansieret

kapitalinvesteringsmodel, og hvor aftaleforhandlingerne indtil aftaleindgåelsen foregår i en dørsalgssituation ifølge § 1 Haustürwiderrufgesetz (lov om fortrydelsesret ved dørsalg), både hvad angår købsaftalen vedrørende fast ejendom og låneaftalen, der udelukkende vedrører finansieringen?

- 2) Opfyldes kravet om et højt beskyttelsesniveau inden for forbrugerbeskyttelse (artikel 95, stk. 3, EF) og den effektive forbrugerbeskyttelse, der sikres ved direktiv 85/577/EØF, ved en national retsorden eller fortolkningen heraf, hvorefter retsvirkningerne af udøvelsen af en fortrydelsesret med hensyn til en låneaftale også inden for rammerne af en kapitalinvesteringsmodel, hvorefter lånet uden erhvervelse af den faste ejendom overhovedet ikke ville være blevet bevilget, udelukkende er begrænset til en tilbageførelse af låneaftalen?
- 3) Er en national bestemmelse om retsvirkningen af udøvelsen af en fortrydelsesret med hensyn til en låneaftale, hvorefter en forbruger, der træder tilbage fra aftalen, skal tilbagebetale låneprovenuet til den finansierende bank — selv om lånet i henhold til konceptet for kapitalinvesteringen udelukkende tjener til at finansiere den faste ejendom og direkte udbetales til sælgeren af den faste ejendom — i overensstemmelse med beskyttelsesformålet med fortrydelsesretten i artikel 5, stk. 2, i direktiv 85/577/EØF?
- 4) Er en national bestemmelse om retsvirkningen af udøvelsen af fortrydelsesretten, hvorefter forbrugeren efter tilbagebetalingen er forpligtet til straks at tilbagebetale låneprovenuet, hvis amortisering — som følge af konceptet for kapitalinvesteringen — ikke er påbegyndt, med tillæg af markedsrenten, i strid med kravet om et højt beskyttelsesniveau inden for forbrugerbeskyttelse (artikel 95, stk. 3, EF) og princippet om den effektive forbrugerbeskyttelse, der er opstillet i direktiv 85/577/EØF?

⁽¹⁾ EFT L 372, s. 31.

Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 9. juli 2003 af Bundesgerichtshof i sagen Dr. Elisabeth Mayer mod Versorgungsanstalt des Bundes und der Länder

(Sag C-356/03)

(2003/C 264/29)

Ved kendelse afsagt den 9. juli 2003, indgået til Domstolens Justitskontor den 18. august 2003, har Bundesgerichtshof i sagen Dr. Elisabeth Mayer mod Versorgungsanstalt des Bundes und der Länder forelagt De Europæiske Fællesskabers Domstol en anmodning om præjudiciel afgørelse af følgende spørgsmål:

1. Er EF-traktatens artikel 119 og/eller artikel 11, nr. 2, litra a), i direktiv 92/85/EØF⁽¹⁾ og artikel 6, stk. 1, litra g), i direktiv 86/378/EØF⁽²⁾, som ændret ved direktiv 96/97/EF⁽³⁾, til hinder for vedtægtsbestemmelser inden for rammerne af en tillægsforsikringsordning af den her omhandlede karakter, hvorefter en kvindelig arbejdstager under sin lovbestemte barselsorlov (i det konkrete tilfælde fra 16.12.1992 — 5.4.1993 og fra 17.1.1994 — 22.4.1994) i tilfælde af førtidig udtræden af den tvungne forsikringsordning ikke optjener ret til månedlig forsikringspension, når forsikringsbegivenheden indtræder (opnåelse af pensionsalderen, indtræden af erhvervsudygtighed eller uarbejdsdygtighed), idet optjeningen af sådanne pensionsrettigheder er betinget af, at arbejdstageren i den pågældende periode modtager skattepligtig løn, hvilket de ydelser, som den kvindelige arbejdstager modtager under barselsorloven i henhold til de nationale bestemmelser, ikke anses for at være?
2. Gælder dette navnlig, når det tages i betragtning, at forsikringspensionen ikke — som den sociale pension, der udbetales, når forsikringsbegivenheden indtræder, hvis den pågældende forbliver under pligtforsikringsordningen — skal sikre den pågældendes alderdom eller kompensere for den pågældendes uarbejdsdygtighed, men har til formål at tildele den forsikrede modværdien af de bidrag, der er indbetalt for hende i løbet af den periode, hvor hun har været omfattet af ordningen?

⁽¹⁾ EFT L 348, s. 1.

⁽²⁾ EFT L 225, s. 40.

⁽³⁾ EFT L 46, s. 20.

Sag anlagt den 19. august 2003 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Republikken Østrig

(Sag C-357/03)

(2003/C 264/30)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 19. august 2003 anlagt sag mod Republikken Østrig af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved Denis Martin, Kommissionens Juridiske Tjeneste, og Horstpeter Krepel, der er udstationeret som national ekspert ved Kommissionens Juridiske Tjeneste som led i turnusordningen for embedsmænd fra medlemsstaterne, og med valgt adresse i Luxembourg.

Kommissionen har nedlagt følgende påstande:

1. Det fastslås, at Republikken Østrig har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 14 i Rådets direktiv 98/24/EF af 7. april 1998 om beskyttelse af arbejdstagernes

sikkerhed og sundhed under arbejdet mod risici i forbindelse med kemiske agenser (fjortende særdirektiv i henhold til direktiv 89/391/EØF, artikel 16, stk. 1)⁽¹⁾, idet den ikke har vedtaget de nødvendige love og administrative bestemmelser for at efterkomme direktivet eller i hvert fald ikke har underrettet Kommissionen herom.

2. Republikken Østrig tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Gennemførelsesfristen udløb den 5. maj 2001.

⁽¹⁾ EFT 1998 L 131, s. 11.

Sag anlagt den 19. august 2003 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Republikken Østrig

(Sag C-358/03)

(2003/C 264/31)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 19. august 2003 anlagt sag mod Republikken Østrig af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved Denis Martin, Kommissionens Juridiske Tjeneste, og Horstpeter Krepel, der er udstationeret som national ekspert ved Kommissionens Juridiske Tjeneste som led i turnusordningen for embedsmænd fra medlemsstaterne, og med valgt adresse i Luxembourg.

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber har nedlagt følgende påstande:

1. Det fastslås, at Republikken Østrig har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 9 i Rådets direktiv 90/269/EØF af 29. maj 1990 om minimumsforskrifter for sikkerhed og sundhed i forbindelse med manuel håndtering af byrder, som kan medføre risiko for især ryg- og lændeskader hos arbejdstagerne (fjerde særdirektiv i henhold til artikel 16, stk. 1, i direktiv 89/391/EØF)⁽¹⁾, idet den ikke har vedtaget de nødvendige love og administrative bestemmelser for at efterkomme direktivet eller i hvert fald ikke har underrettet Kommissionen herom.
2. Republikken Østrig tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Republikken Østrig skulle have gennemført direktiv 90/269/EØF, inden den tiltrådte Den Europæiske Union den 1. januar 1995.

Denne frist er udløbet, uden at Republikken Østrig har vedtaget de nødvendige bestemmelser.

(¹) EFT 1990 L 156, s. 9.

Sag anlagt den 19. august 2003 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Republikken Østrig**(Sag C-359/03)**

(2003/C 264/32)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 19. august 2003 anlagt sag mod Republikken Østrig af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved Denis Martin, Kommissionens Juridiske Tjeneste, og Horstpeter Krepel, der er udstationeret som national ekspert ved Kommissionens Juridiske Tjeneste som led i turnusordningen for embedsmænd fra medlemsstaterne, og med valgt adresse i Luxembourg.

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber har nedlagt følgende påstande:

1. Det fastslås, at Republikken Østrig har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 11 i Rådets direktiv 90/270/EØF af 29. maj 1990 om minimumsforskrifter for sikkerhed og sundhed i forbindelse med arbejde ved skærmterminaler (femte særdirektiv i henhold til artikel 16, stk. 1, i direktiv 89/391/EØF) (¹) og i henhold til traktatens artikel 249, stk. 3, idet den ikke har vedtaget de nødvendige love og administrative bestemmelser for at efterkomme direktivet eller i hvert fald ikke har underrettet Kommissionen herom.
2. Republikken Østrig tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Republikken Østrig skulle have gennemført direktiv 90/270/EØF, inden den tiltrådte Den Europæiske Union den 1. januar 1995.

Denne frist er udløbet, uden at Republikken Østrig har vedtaget de nødvendige bestemmelser.

(¹) EFT 1990 L 156, s. 14.

Sag anlagt den 19. august 2003 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Republikken Østrig**(Sag C-360/03)**

(2003/C 264/33)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 19. august 2003 anlagt sag mod Republikken Østrig af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved Denis Martin, Kommissionens Juridiske Tjeneste, og Horstpeter Krepel, der er udstationeret som national ekspert ved Kommissionens Juridiske Tjeneste som led i turnusordningen for embedsmænd fra medlemsstaterne, og med valgt adresse i Luxembourg.

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber har nedlagt følgende påstande:

1. Det fastslås, at Republikken Østrig har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 3 i Kommissionens direktiv 2000/39/EF af 8. juni 2000 om etablering af den første liste over vejledende grænseværdier for erhvervs-mæssig eksponering til gennemførelse af Rådets direktiv 98/24/EF om beskyttelse af arbejdstagernes sundhed og sikkerhed mod farerne ved at være udsat for kemiske agenser under arbejdet (¹), idet den ikke har vedtaget de nødvendige love og administrative bestemmelser for at efterkomme direktivet eller ikke har underrettet Kommissionen herom.
2. Republikken Østrig tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Gennemførelsesfristen udløb den 31. december 2001.

(¹) EFT 2000 L 142, s. 47.

Sag anlagt den 21. august 2003 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Republikken Østrig**(Sag C-362/03)**

(2003/C 264/34)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 21. august 2003 anlagt sag mod Republikken Østrig af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved Arnaud Bordes og Gerald Braun, Kommissionens Juridiske Tjeneste, som befuldmægtigede, og med valgt adresse i Luxembourg.

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber har nedlagt følgende påstande:

1. Det fastslås, at Republikken Østrig har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til Rådets direktiv 1999/74/EF af 19. juli 1999 om mindstekrav til beskyttelse af æglæggende høner⁽¹⁾, idet den ikke har vedtaget de nødvendige love og administrative bestemmelser for at efterkomme direktivet eller ikke har underrettet Kommissionen herom.
2. Republikken Østrig tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Gennemførelsesfristen udløb den 1. januar 2002.

⁽¹⁾ EFT 1999 L 203, s. 53.

Sag anlagt den 21. august 2003 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Republikken Østrig**(Sag C-363/03)**

(2003/C 264/35)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 21. august 2003 anlagt sag mod Republikken Østrig af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved Dr. Wouter Wils, Kommissionens Juridiske Tjeneste, som befuldmægtiget, og med valgt adresse i Luxembourg.

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber har nedlagt følgende påstande:

1. Det fastslås, at Republikken Østrig har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/30/EF af 6. juni 2000 om syn ved vejsiden af erhvervskøretøjer, der kører på Fællesskabets område⁽¹⁾, idet den ikke har vedtaget de nødvendige love og administrative bestemmelser for at efterkomme direktivet eller ikke har underrettet Kommissionen herom.
2. Republikken Østrig tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Gennemførelsesfristen udløb den 10. august 2002.

⁽¹⁾ EFT 2000 L 203, s. 1.

Sag anlagt den 9. september 2003 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Kongeriget Belgien**(Sag C-377/03)**

(2003/C 264/36)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 9. september 2003 anlagt sag mod Kongeriget Belgien af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved Ch. Giolito og G. Wilms, som befuldmægtigede, og med valgt adresse i Luxembourg.

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber har nedlagt følgende påstande:

1. Det fastslås, at Kongeriget Belgien har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 6, 9, 10 og 11 i Rådets forordning (EØF, Euratom) nr. 1150/2000⁽¹⁾ af 22. maj 2000 om gennemførelse af afgørelse 94/728/EF, Euratom⁽²⁾ om ordningen for Fællesskabernes egne indtægter, som med virkning fra den 31. maj 2000 har ophævet og erstattet Rådets forordning (EØF, Euratom) nr. 1552/89⁽³⁾ af 29. maj 1989 om gennemførelse af afgørelse 88/376/EØF, Euratom⁽⁴⁾ om ordningen for Fællesskabernes egne indtægter, hvis formål er identisk, idet det

- ikke behørigt har afviklet visse forsendelsesdokumenter (TIR-carnet) med den følge, at de egne indtægter, der følger heraf, ikke er blevet bogført korrekt og ikke er stillet rettidigt til rådighed for Kommissionen, og
 - ikke har underrettet Kommissionen om alle andre ubestridte toldbeløb, som med hensyn til den manglende afvikling af TIR-carneter er blevet behandlet på samme måde siden 1996 (opført på »B«-regnskabet i stedet for på »A«-regnskabet) af de belgiske toldmyndigheder.
 - har afvist at betale de renter, der er påløbet de skyldige beløb, til Kommissionen.
2. Kongeriget Belgien tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

I forbindelse med to kontroller af traditionelle egne indtægter udført i Belgien i 1996 og 1997 fastslog Kommissionen, at der inden for rammerne af ordningen med toldforsendelse var uregelmæssigheder med hensyn til fastlæggelse, bogføring og overdragelse af egne indtægter samt med hensyn til anvendelse af proceduren for fællesskabsforsendelse, TIR. Disse uregelmæssigheder skyldtes manglende eller forsinket betaling af egne indtægter til Kommissionen på grund af manglende iagttagelse af bogføringsbestemmelserne i artikel 6, stk. 3, i forordning nr. 1150/2000.

Kommissionen kan ikke tiltræde den begrundelse, som Belgien har fremført til støtte for de fastslåede uregelmæssigheder og forsinkede krediteringer. Forsinkelserne overskrider i vidt omfang de frister, der er fastsat i artikel 6, stk. 3, i forordning nr. 1150/2000, både hvad angår bogføring i A-regnskabet og den særlige bogføring i B-regnskabet. For så vidt som bogføringen burde være sket i A-regnskabet, har forsinkelsen haft til følge, at de pågældende egne indtægter er blevet stillet til rådighed for sent, hvorfor der skal svares morarenter.

(¹) EFT L 130 af 31.5.2000, s. 1.

(²) EFT L 293 af 12.11.1994, s. 9.

(³) EFT L 155 af 7.6.1989, s. 1.

(⁴) EFT L 185 af 15.7.1988, s. 24.

Sag anlagt den 9. september 2003 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Kongeriget Belgien

(Sag C-378/03)

(2003/C 264/37)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 9. september 2003 anlagt sag mod Kongeriget Belgien af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved Ch. Giolito og G. Wilms, som befuldmægtigede, og med valgt adresse i Luxembourg.

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber har nedlagt følgende påstande:

- Det fastslås, at Kongeriget Belgien har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 6, 10, og 11 i Rådets forordning (EØF, Euratom) nr. 1150/2000 (¹) af 22. maj 2000 om gennemførelse af afgørelse 94/728/EF, Euratom (²) om ordningen for Fællesskabernes egne indtægter, som med virkning fra den 31. maj 2000 har ophævet og erstattet Rådets forordning (EØF, Euratom) nr. 1552/89 (³) af 29. maj 1989 om gennemførelse af afgørelse 88/376/EØF, Euratom (⁴) om ordningen for Fællesskabernes egne indtægter, hvis formål er identisk, idet det har betalt egne indtægter for sent i tilfælde, hvor debitor betalte indførselstold i rater
- Kongeriget Belgien tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

I forbindelse med kontrol af traditionelle egne indtægter udført i Belgien i 1996 fastslog Kommissionen, at de belgiske myndigheder ikke inden for fristerne i fællesskabsbestemmelserne havde stillet egne indtægter i form af ratebetalinger af indførselstold til rådighed. Denne told skulle nemlig have været overført fra »B«-regnskabet til »A«-regnskabet, efterhånden som debitor betalte en rate. Indbetaling af tolden på en i forhold til »B«-regnskabet særskilt konto igennem flere måneder har medført forsinkelser i overdragelsen af egne indtægter, hvorfor der skal svares morarente.

(¹) EFT L 130 af 31.5.2000, s. 1.

(²) EFT L 293 af 12.11.1994, s. 9.

(³) EFT L 155 af 7.6.1989, s. 1.

(⁴) EFT L 185 af 15.7.1988, s. 24.

Sag anlagt den 10. september 2003 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Den Italienske Republik**(Sag C-381/03)**

(2003/C 264/38)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 10. september 2003 anlagt sag mod Den Italienske Republik af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved Karen Banks og Knut Simonsson, som befuldmægtigede.

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber har nedlagt følgende påstande:

- Det fastslås, at Den Italienske Republik har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til Kommissionens direktiv 2001/53/EF af 10. juli 2001 om ændring af Rådets direktiv 96/98/EF om udstyr på skibe⁽¹⁾, idet den ikke har vedtaget de love og administrative bestemmelser, der er nødvendige for at efterkomme dette direktiv, eller i hvert fald ikke har underrettet Kommissionen herom.
- Den Italienske Republik tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Fristen for gennemførelsen af direktivet udløb den 17. februar 2002.

⁽¹⁾ EFT L 204 af 28.7.2001, s. 1.

Sag anlagt den 12. september 2003 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Kongeriget Spanien**(Sag C-384/03)**

(2003/C 264/39)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 12. september 2003 anlagt sag mod Kongeriget Spanien af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved advokat Gregorio Valero Jordana, som befuldmægtiget, og med valgt adresse i Luxembourg.

Kommissionen har nedlagt følgende påstande:

- Det fastslås, at Kongeriget Spanien har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/35/EF af 29. juni 2000 om bekæmpelse af forsinket betaling i handelstransaktioner⁽¹⁾, idet det ikke har udstedt eller i hvert fald ikke underrettet Kommissionen om de love og administrative bestemmelser, der er nødvendige for at efterkomme dette direktiv.
- Kongeriget Spanien tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Den ved direktivets artikel 8 fastsatte gennemførelsesfrist udløb den 8. august 2002.

⁽¹⁾ EFT L 200 af 8.8.2000, s. 35.

Sag anlagt den 12. september 2003 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Forbundsrepublikken Tyskland**(Sag C-386/03)**

(2003/C 264/40)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 12. september 2003 anlagt sag mod Forbundsrepublikken Tyskland af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved Mikku Huttunen og Michael Niejahr, Kommissionens Juridiske Tjeneste, som befuldmægtigede, og med valgt adresse i Luxembourg.

Kommissionen har nedlagt følgende påstande:

1. Det fastslås, at Forbundsrepublikken Tyskland har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til Rådets direktiv 96/67/EF af 15. oktober 1996 om adgang til ground-handlingmarkedet i Fællesskabets lufthavne⁽¹⁾, idet den i § 8, stk. 2, og § 9, stk. 3, i den tyske bekendtgørelse af 10. december 1997 om ground-handling i lufthavne har fastsat foranstaltninger, som ikke er forenelige med direktivets artikel 16 og 18.
2. Forbundsrepublikken Tyskland tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

I henhold til artikel 18 i direktiv 96/67/EF kan medlemsstaterne træffe de nødvendige foranstaltninger for at beskytte arbejdstagernes rettigheder. Disse foranstaltninger skal dog træffes med forbehold af anvendelsen af direktivets bestemmelser og under hensyn til de øvrige bestemmelser i fællesskabsretten. Selv om direktiv 2001/23/EF om tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om varetagelse af arbejdstagernes rettigheder i forbindelse med overførsel af virksomheder eller bedrifter eller af dele af virksomheder eller bedrifter⁽²⁾ ikke finder anvendelse, når det kun er en bestemt markedsandel, der »overdrages« til en anden virksomhed som følge af liberaliseringen, gør § 8, stk. 2, i den tyske bekendtgørelse om ground-handling i lufthavne (Verordnung über Bodenabfertigungsdienste auf Flugplätzen, herefter »BADV«) det muligt for lufthavnens styrende organ at pålægge nytilkomne at overtage lufthavnens personale som en generel forpligtelse som led i de standardbetingelser, der gælder for udbuds- og udvælgelsesprocedurerne, uafhængigt af, om der er sket en overførsel i direktiv 2001/23/EF's forstand. BADV's § 8, stk. 2, har herved utvivlsomt til følge, at nye virksomheder afholdes fra at søge adgang til markedet og at deres konkurrencedygtighed begrænses, hvorved fordelene ved liberaliseringen i form af prissænkning og kvalitetsforbedring mindskes.

Endvidere giver BADV's § 9, stk. 3, lufthavnens styrende organ mulighed for at forlange en højere betaling for adgang til lufthavnsanlæggene, såfremt leverandører af tjenesteydelser og brugere, som ønsker at udføre egen-handling, ved deres indtræden på markedet ikke har overtaget personale fra lufthavnen. Denne bestemmelse er i strid med reglerne i artikel 16, stk. 3, i direktiv 96/67/EF, som bestemmer, at skal der betales for adgang til lufthavnsanlæggene, fastsættes denne betaling på grundlag af relevante, objektive, gennemsigtige og ikke-diskriminerende kriterier. Den omstændighed, at der ikke er overtaget personale, er ikke et kriterium, som kan anses for at opfylde disse krav. Bestemmelsen giver tværtimod lufthavnen adgang til at forlange, at leverandører af tjenesteydelser og brugere, som ønsker at udføre egen-handling, skal betale mere for adgang til lufthavnsanlæggene, når de ikke har overtaget lufthavnens personale. Lufthavnen har således mulighed for at udøve forskelsbehandling i relation til sine direkte konkurrenter.

⁽¹⁾ EFT L 272, s. 36.

⁽²⁾ EFT L 82, s. 16.

Sag anlagt den 15. september 2003 af Den Helleniske Republik mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(Sag C-387/03)

(2003/C 264/41)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 15. september 2003 anlagt sag mod Kommissionen for De Europæiske

ske Fællesskaber af Den Helleniske Republik ved Ioannis Chalkias og Eleni Svolopoulou, juridiske konsulenter ved Statens Råd, og med valgt adresse i Luxembourg på Grækenlands Ambassade, 27, rue Marie-Adelaide.

Den Helleniske Republik har nedlagt følgende påstand:

- Annullation eller ændring af Kommissionens beslutning K(2003)2587 om at udelukke visse udgifter, som medlemsstaterne har afholdt for Den Europæiske Udviklings- og Garantifond for Landbruget (EUGFL), Garantisektionen, fra EF-finansiering, for så vidt angår finansielle korrektioner til skade for Den Helleniske Republik i sektoren for vin, dyrepremier og olivenolie i regnskabsåret 1999-2000.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

1. Tilsidesættelse af retlige bestemmelser og generelle retsprincipper.
2. Tilsidesættelse af proportionalitetsprincippet — fejlskøn.
3. Faktisk vildfarelse og mangelfuld begrundelse i den anfægtede beslutning.
4. Fejlagtig fortolkning og anvendelse af artikel 5, stk. 2, litra c), i forordning nr. 729/70.

Sag anlagt den 16. september 2003 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Den Italienske Republik

(Sag C-392/03)

(2003/C 264/42)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 16. september 2003 anlagt sag mod Den Italienske Republik af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved Arnaud Bordes og Luca Visaggio, som befuldmægtigede.

Kommissionen har nedlagt følgende påstande:

- Det fastslås, at Den Italienske Republik har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 13, stk. 1, i Rådets direktiv 1999/74/EF af 19. juli 1999 om mindstekrav til beskyttelse af æglæggende høner⁽¹⁾, idet den ikke har gennemført de love og administrative forpligtelser, der er nødvendige for at gennemføre direktivet, eller i hvert fald ikke har underrettet Kommissionen herom.
- Den Italienske Republik tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Fristen for gennemførelsen af direktivet udløb den 1. januar 2002.

⁽¹⁾ EFT L 203 af 3.8.1999, s. 53.

Sag anlagt den 18. september 2003 (fax: 11.9.2003) af Republikken Østrig mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(Sag C-393/03)

(2003/C 264/43)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 18. september 2003 (fax: 11.9.2003) anlagt sag mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber af Republikken Østrig ved Dr. Harald Dossi, Verfassungsdienst des Bundeskanzleramtes der Republik Österreich, som befuldmægtiget, og med valgt adresse i Luxembourg.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Kommissionens negative stillingtagen af 1. juli 2003 i form af et endeligt afslag på Republikken Østrigs opfordring til at handle, tilstillet Kommissionen i henhold til artikel 232, stk. 2, EF, annulleres.
- Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Subsidiært:

- Kommissionens beslutning af 1. juli 2003 om ikke at anvende artikel 11, stk. 2, litra c), i protokol nr. 9 til tiltrædelsesakten af 1994⁽¹⁾ og fordele samtlige økopoint for 2003, annulleres.

— Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

(Den principale påstand)

Tilsidesættelse af EF-traktaten og af protokol nr. 9 til tiltrædelsesakten af 1994 på grund af det endelige afslag på en opfordring i henhold til artikel 232, stk. 2, EF, idet Kommissionen fra det samlede antal deklarerede transittransporter i 2002 (1 718 622) med urette har forsøgt at fradrage transportere, der er deklareret som transittransporter, for hvilke der ikke foreligger oplysninger om udrejse (69 433), transportere, der er deklareret som transittransporter, men for hvilke ind- og udrejse er sket ved samme grænsepost (52 642), samt transportere på »rullende landevej« (7 812).

I økopointsystemet i protokol nr. 9 til tiltrædelsesakten af 1994 er princippet om deklaration lagt til grund. Såfremt en fører klart deklarerer transportere som transittransporter, omfattes de i overensstemmelse med reglerne af økopointstatistikken og skal tages i betragtning ved vurderingen af, hvorvidt 108 %-grænsen er overskredet. Er grænsen overskredet følger det af artikel 11, stk. 2, litra c), i protokol nr. 9, at Kommissionen er forpligtet til at vedtage passende foranstaltninger i overensstemmelse med nr. 3 i protokollens bilag 5, dvs. reducere antallet af økopoint for det følgende år i henhold til en af de i bilagene fastsatte beregningsmetoder. På grundlag af deklaraionsprincippet kan det hverken retligt eller faktisk pålægges Republikken Østrig i hvert enkelt tilfælde at bevise, at transportere, der klart deklarerer som transittransporter, faktisk gennemføres i overensstemmelse med deklaraionerne. Republikken Østrig er derfor kun forpligtet til at fratække de transportere, der er deklareret som transittransporter, i tilfælde hvor det trods en klar deklaration er utvivlsomt, at det ikke kan have været transittransportere. Det er derfor ubestridt, at 108 %-grænsen blev overskredet i 2002. Kommissionen har således ikke ved sin beslutning af 1. juli 2003 opfyldt sine forpligtelser i henhold til protokol nr. 9 til tiltrædelsesakten af 1994, herunder navnlig artikel 11, stk. 2, litra c), sammenholdt med artikel 16 og nr. 3 i bilag 5 til protokol nr. 9, og dermed er der i medfør af artikel 230, stk. 2, EF, grundlag for annullation, idet der foreligger en tilsidesættelse af EF-traktaten og protokol nr. 9 til tiltrædelsesakten af 1994.

(Den subsidiære påstand)

Tilsidesættelse af EF-traktaten samt protokol nr. 9 til tiltrædelsesakten af 1994: Sagsøgeren henviser til begrundelserne anført i forbindelse med den principale påstand.

⁽¹⁾ Protokol nr. 9 om vejtransport, jernbanetransport og kombineret transport i Østrig.

Sag anlagt den 19. september 2003 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Kongeriget Nederlandene**(Sag C-395/03)**

(2003/C 264/44)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 19. september 2003 anlagt sag mod Kongeriget Nederlandene af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved W. Wils og K. Banks, som befuldmægtigede.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

1. Det fastslås, at Kongeriget Nederlandene har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 98/44/EF af 6. juli 1998 om retlig beskyttelse af bioteknologiske opfindelser ⁽¹⁾, idet det ikke har vedtaget de love og administrative bestemmelser, der er nødvendige for at gennemføre direktivet, eller i hvert fald ikke har underrettet Kommissionen herom.
2. Kongeriget Nederlandene tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Fristen for gennemførelsen af direktivet udløb den 30. juli 2000.

⁽¹⁾ EFT L 213 af 30.7.1998, s. 13.

Slettelse af sag C-214/02 ⁽¹⁾

(2003/C 264/45)

Ved kendelse af 26. marts 2003 har præsidenten for De Europæiske Fællesskabers Domstol besluttet, at sag C-214/02, Gerhard Lintschinger (anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Unabhängiger Verwaltungssenat des Landes Vorarlberg), skal slettes af registeret.

⁽¹⁾ EFT C 180 af 27.7.2002.

Slettelse af sag C-219/02 ⁽¹⁾

(2003/C 264/46)

Ved kendelse af 26. juni 2003 har præsidenten for De Europæiske Fællesskabers Domstol besluttet, at sag C-219/02, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Den Helleniske Republik, skal slettes af registeret.

⁽¹⁾ EFT C 191 af 10.8.2002.

Slettelse af de forenede sager C-242/02 og C-243/02 ⁽¹⁾

(2003/C 264/47)

Ved kendelse af 26. marts 2003 har præsidenten for De Europæiske Fællesskabers Domstol besluttet, at de forenede sager C-242/02 og C-243/02, Manfred Hüchel (anmodninger om præjudiciel afgørelse indgivet af Unabhängiger Verwaltungssenat Salzburg), skal slettes af registeret.

⁽¹⁾ EFT C 247 af 12.10.2002.

RETEN I FØRSTE INSTANS

Sag anlagt den 27. juni 2003 af Guardant, Inc. mod Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design)

(Sag T-243/03)

(2003/C 264/48)

(Processprog: engelsk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 27. juni 2003 anlagt sag mod Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) af Guardant, Inc., Atlanta (USA), ved solicitor G. Farrington.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Afgørelse truffet den 28. april 2003 af Andet Appellkammer ved Kontoret for Harmonisering i Det Indre Marked (Varemærker og Design) annulleres.
- Det pålægges Harmoniseringskontoret at lade undersøgelsesafdelingen genbehandle EF-varemærke nr. 171 321 3.
- Harmoniseringskontoret tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

EF-varemærket, der søges registreret: Ordmærket »PENSAMOS MÁSEN USTED« — ansøgning nr. 171 321 3.

Varer eller tjenesteydelser: Tjenesteydelser i klasse 39 (transport-, opbevarings- og rejsevirk-somhed; transport af passagerer og gods; bonusordninger for hyppigt rejsende).

Den til appelkammeret påklagede afgørelse: Undersøgerens afslag på registrering.

Appellkammerets afgørelse: Afslag på klagen.

- Søgsmålsgrunde:
- Det ansøgte varemærke mangler ikke fornødent særpræg i den forstand, hvori udtrykket er anvendt i artikel 7, stk. 1, litra b), i forordning (EF) nr. 40/94 ⁽¹⁾.
 - Det ansøgte varemærke er ikke en normal betegnelse for tjenesteydelser inden for området transport, opbevaring og rejse.

⁽¹⁾ Rådets forordning (EF) nr. 40/94 af 20.12.1993 om EF-varemærker (EFT L 1994 11, s. 1).

Sag anlagt den 21. juli 2003 af »Z« mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(Sag T-259/03)

(2003/C 264/49)

(Processprog: græsk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 21. juli 2003 anlagt sag mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber af »Z«, Athen, ved advokat Vasilios Christianos.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Kommissionen tilpligtes at betale sagsøgeren erstatning for skade, hvilket beløb udgør 900 000 EUR, hvoraf 700 000 EUR er erstatning for ikke-økonomisk skade samt 200 000 EUR for skade på sagsøgerens helbred med tillæg af renter fra skadens opståen.
- Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Det Europæiske Kontor for Bekæmpelse af Svig (OLAF) iværksatte og gennemførte en undersøgelse vedrørende sagsøgeren. Efter undersøgelsens afslutning blev der i den europæiske presse offentliggjort visse udtalelser vedrørende sagsøgeren og undersøgelsen på en måde, som sagsøgeren finder nedladende og fornærmende. OLAF offentliggjorde desuden en pressemeddelelse vedrørende undersøgelsen, som henviste hertil, og omtalte også undersøgelsen i dets årsrapport. Skønt sagsøgeren ikke blev nævnt ved navns nævnelse i de dokumenter, som OLAF offentliggjorde, mener sagsøgeren, at de oplysninger, som fremkom heri, havde gjort det let at identificere sagsøgeren, således at det var klart, hvem det drejede sig om. Efter undersøgelsens afslutning anmodede sagsøgeren desuden OLAF om at få indsigt i de sagsakter, der var oprettet vedrørende ham, og i den endelige rapport, samt om enhver anden oplysning med hensyn til resultaterne af de bebrejdelser, der var fremsat over ham. OLAF gav imidlertid afslag på denne anmodning.

Sagsøgeren nedlægger i sit søgsmål påstand om erstatning for ikke-økonomisk skade og for helbredsskade, som han er påført af de ovenfor nævnte grunde. Til støtte for sit søgsmål har sagsøgeren fremført følgende:

- Tilsidesættelse af artikel 12, stk. 3, afsnit 2, forordning nr. 1073/1999⁽¹⁾, sammenholdt med direktiv 95/46⁽²⁾, samt forordning 45/2001⁽³⁾. Sagsøgeren gør gældende, at det af nævnte bestemmelser fremgår, at OLAF ved offentliggørelsen af dets undersøgelsesrapporter skal fremstille oplysninger således, at identiteten af den af undersøgelsen omfattede person ikke hverken direkte eller indirekte afsløres.
- Tilsidesættelse af artikel 8, stk. 2, i forordning nr. 1073/1999, idet OLAF har accepteret eller tolereret og endelig tilladt, at oplysningerne vedrørende undersøgelsen af sagsøgeren blev bekendtgjort for pressen.
- Tilsidesættelse af artikel 8, stk. 2 og 3, i forordning 1073/1999, hvilke bestemmelser ifølge sagsøgeren er til hinder for, at OLAF offentliggør pressemeddelelser vedrørende de undersøgelser, det foretager.
- Tilsidesættelse af artikel 4, stk. 1 og 2, og artikel 6 i forordning nr. 1073/1999, af artikel 4 i beslutning 99/50 fra Revisionsretten og den generelle forpligtelse til at overholde retten til god forvaltningsskik i henhold til artikel 41 i charteret for de grundlæggende rettigheder i Den Europæiske Union, idet OLAF afslog at tilstille sagsøgeren sagens akter og undersøgelsens endelige rap-

port, hvorved sagsøgeren således var berøvet enhver mulighed for at kunne udnytte sin ret til forsvar.

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1073/1999 af 25.5.1999 om undersøgelser, der foretages af Det Europæiske Kontor for Bekæmpelse af Svig (OLAF) (EFT L 136 af 31.5.1999, s. 1).

⁽²⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 95/46/EF af 24.10.1995 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger (EFT L 281 af 23.11.1995, s. 31).

⁽³⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 45/2001 af 18.12.2000 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger i fællesskabsinstitutionerne og -organerne og om fri udveksling af sådanne oplysninger (EFT L 8 af 12.1.2001, s. 1).

Sag anlagt den 18. juli 2003 af Euro Style '94 S.r.l. mod Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design)

(Sag T-261/03)

(2003/C 264/50)

(Processproget vil blive fastlagt i henhold til procesreglementets artikel 131, stk. 2 — det sprog, stævningen er affattet på: engelsk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 18. juli 2003 anlagt sag mod Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) af Euro Style '94 S.r.l., Barletta (Italien) ved advokat G. Pica, og med valgt adresse i Luxembourg. Den anden part i sagen for appelkammeret var RCN-Companhia de Importação e Esportação de Textéis, LDA.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Afgørelse truffet af Andet Appelkammer Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) i sag R0067/2001-2 annulleres eller ændres.
- Harmoniseringskontoret tilpligtes i henhold til ansøgningen indgivet af Euro Style '94 S.r.l. også at registrere varemærket »GLOVE« for varer i klasse 25.
- Der træffes afgørelse om sagens omkostninger efter gældende regler.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Ansøger om EF-varemærket:	Sagsøgeren.
EF-varemærket, der søges registreret:	Det farvede figurmærke »GLOVE« — ansøgning nr. 464016 for en række varer og tjenesteydelser i klasse 25, 35 og 41.
Indehaver af det i indsigelsessagen påberåbte varemærke eller tegn:	RCN-Companhia de Importação e Exportação de Textéis, LDA.
Det i indsigelsessagen påberåbte varemærke eller tegn:	Det spanske (ansøgning nr. 1.629.840) og internationale (ansøgning nr. 651.424) figurvaremærke »GLOIBE« og det portugisiske (ansøgning nr. 310.796) og spanske (ansøgning nr. 1.981.850) ordvaremærke »GLOBE« for varer i klasse 25 (tøj, fodtøj og bæltter).
Indsigelsesafdelingens afgørelse:	Afslag på ansøgningen med hensyn til varer i klasse 25 (tøj, fodtøj og bæltter), og EF-varemærkeansøgningen imødekommet med hensyn til de resterende tjenesteydelser i klasse 35 og 41.
Appelkammerets afgørelse:	Afslag på klagen.
Søgsmålsgrunde:	Urigtig anvendelse af artikel 8, stk. 1, i forordning (EF) nr. 40/94 (ingen risiko for forveksling, ingen risiko for, at der kan antages at være en forbindelse med det ældre varemærke, og varerne ligner kun i ringe grad hinanden).

Sag anlagt den 30. juli 2003 af Deutsche Telekom AG mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(Sag T-271/03)

(2003/C 264/51)

(Processprog: tysk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 30. juli 2003 anlagt sag mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber af Deutsche Telekom AG, Bonn (Tyskland), ved Rechtsanwälte K. Quack, U. Quack og S. Ohlhoff.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Kommissionens beslutning K(2003) 1536 endelig udg. af 21. maj 2003 annulleres.
- Subsidiært nedsættes den i beslutningens artikel 3 fastsatte bøde i henhold til Rettens skøn.
- Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger, herunder de udenretlige omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Kommissionen har med den anfægtede beslutning fastslået, at sagsøgeren har tilsidesat artikel 82, litra a), EF, idet selskabet af sine konkurrenter og af slutbrugerne har opkrævet urimelige månedlige gebyrer og engangsgebyrer for adgang til lokalnettet og herigennem har begrænset konkurrencen på markedet for adgang til lokalnettet. Sagsøgeren blev pålagt en bøde på 12,6 mio. EUR.

Sagsøgeren har gjort gældende, at Kommissionen har tilsidesat artikel 82 EF, med den begrundelse, at sagsøgeren ikke har gjort sig skyldig i misbrug, eftersom de omtvistede gebyrer ikke er urimelige, da der ikke foreligger nogen konkurrencebegrænsning. Modsat Kommissionens opfattelse kan forskellen mellem omkostninger og pris efter den af Kommissionen valgte metode hverken anses for et egnet eller tilstrækkeligt bevis for, at de af sagsøgeren opkrævede forskuds- og slutkundegebyrer udgør et misbrug. Kommissionens analyse af forholdet mellem omkostninger og pris er fejlbehæftet for så vidt angår metoden, og der forelå ikke nogen konkurrencebegrænsning.

Sagsøgeren har endvidere gjort gældende, at Kommissionen ved at vedtage den anfægtede beslutning har misbrugt sin skønsmagt. Kommissionen griber med sin beslutning ind i de tyske regelfastsættende myndigheders fællesskabsretligt fastsatte kompetence på telekommunikations- og postområdet, og ændrer på de af disse myndigheder fastsatte bestemmelser vedrørende de omhandlede gebyrer. Beslutningen er af samme grund urimelig. Den undergiver sagsøgerens gebyrer for adgang til lokalnettet en dobbelt regulering og fjerner dermed den retssikkerhed, som den fællesskabsretlige kompetencefordeling tilsigter at skabe for så vidt angår gebyrer inden for telekommunikationssektoren.

Endelig har sagsøgeren gjort gældende, at Kommissionen ved at pålægge sagsøgeren en bøde har tilsidesat væsentlige formkrav samt har tilsidesat artikel 15, stk. 2, i forordning nr. 17/62.

Sag anlagt den 4. august 2003 af Focus Magazin Verlag GmbH mod Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design)

(Sag T-274/03)

(2003/C 264/52)

(Processproget vil blive fastlagt i henhold til procesreglementets artikel 131, stk. 2 — det sprog, stævningen er affattet på: tysk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 4. august 2003 anlagt sag mod Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) af Focus Magazin Verlag GmbH, München (Tyskland), ved Rechtsanwalt U. Gürtler. Den anden part i sagen for appelkammeret var France Telecom S.A., Paris.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Harmoniseringskontorets indsigelsesafgørelse nr. 1956/2001 af 2. august 2001 i indsigelsessag nr. B 260576 annulleres.
- Afgørelse truffet den 30. april 2003 af Fjerde Appelkammer ved Harmoniseringskontoret i sag R 849/2001-4 annulleres.
- Harmoniseringskontoret tilpligtes at træffe afgørelse i indsigelsessag nr. B. 260576 i henhold til Rettens retsopfattelse.
- Harmoniseringskontoret tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Ansøger om EF-varemærket: France Telecom S.A.

EF-varemærket, der søges registreret: Ordmærket »Focus One« for varer og tjenesteydelser i klasse 9, 35, 38 og 42 — ansøgning nr. 984 484.

Indehaver af det i indsigelsessagen påberåbte varemærke eller tegn: Sagsøgeren.

Det i indsigelsessagen påberåbte varemærke eller tegn:

Det tyske varemærke »FOCUS« (nr. 395 46 204) for varer og tjenesteydelser i klasse 9, 16, 35, 36, 37, 38, 41 og 42.

Indsigelsesafdelingens afgørelse:

Indsigelsen forkastes.

Appelkammerets afgørelse:

Sagsøgerens klage afvises.

Søgsmålsgrunde:

- Tilstrækkelig bevisførelse for sagsøgerens ældre ret i indsigelsessagen
- Tilsidesættelse af sagsøgerens ret til kontradiktion
- Tilsidesættelse af sagsøgerens ret til en retfærdig rettergang
- Tilsidesættelse af artikel 42 i forordning (EF) nr. 40/94⁽¹⁾ og af regel 20, stk. 3, i forordning (EF) nr. 2868/95⁽²⁾.

⁽¹⁾ Rådets forordning (EF) nr. 40/94 af 20.12.1993 om EF-varemærker (EFT L 11, 1994 s. 1).

⁽²⁾ Kommissionens forordning (EF) nr. 2868/95 af 13.12.1995 om gennemførelsesbestemmelser til Rådets forordning (EF) nr. 40/94 om EF-varemærker (EFT 303, s. 1).

Sag anlagt den 23. juli 2003 af Dionisia Eleftheriadi mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(Sag T-277/03)

(2003/C 264/53)

(Processprog: græsk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 23. juli 2003 anlagt sag mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber af Dionisia Eleftheriadi ved advokat Timotheos Sigalas.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Annullation eller forandring af den anfægtede afgørelse nr. E(2003) 738 endelig udg. af 25. marts 2003 fra EF-Kommissionen om »tilbagesøgning af fejlagtigt udbetalt løn til Dionisia Vlachakis, tidligere hjælpeansat«, således at afgørelsens artikel 1, stk. 2, slettes, og sagsøgeren ikke tilpligtes at betale sagsøgte nogen af de deri angivne tillæg til hovedbeløbet, og navnlig ikke tilpligtes at betale morarenter og tillæg, der samlet pr. 23. juli 2003 udgør 2 847,32 EUR, hvilket beløb i henhold til den anfægtede afgørelses artikel 1 udgøres af 1 344,04 EUR for tidsrummet indtil den 10. april 2001, 1 023,88 EUR for tidsrummet indtil den 11. april 2001 til den 31. december 2002, 479,40 EUR for tidsrummet fra 1. januar 2003 til 23. juli 2003 (204 dage med 2,35 pr. dag = 479,40 EUR).
- Subsidiært annulleres eller forandres den anfægtede afgørelse af 25. marts 2003 E(2003) 738 endelig udg. fra EF-Kommissionen og tilbagesøgning af fejlagtigt udbetalt løn til Dionisia Vlachakis, tidligere hjælpeansat, således at artikel 1, stk. 2, første led, ophæves, og sagsøgeren ikke tilpligtes at betale sagsøgte den krævede forhøjelse på 1 344,03 EUR.
- Sagsøgte tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Ved den anfægtede afgørelse tilpligtes sagsøgeren at tilbagebetale sagsøgte 13 182,18 EUR for løn, som fejlagtigt var udbetalt hende efter ophøret af hendes kontrakt med Kommissionen med tillæg af morarenter. Sagsøgeren anfægter den del af afgørelsen, som vedrører morarenterne. Sagsøgeren hævder, at hun uberettiget tilpligtes at betale renter, idet hun er ude af stand til at betale det skyldige beløb på grund af hendes alvorlige økonomiske problemer samt hendes families helbredsproblemer, grunde som udgør force majeure. Sagsøgeren hævder desuden, at hun ikke blev opfordret til at fremsætte sine bemærkninger inden den anfægtede afgørelses vedtagelse. Hun hævder endelig, at hun under alle omstændigheder ikke kan tilpligtes at betale renter for tidsrummet indtil den 10. april 2001, eftersom Kommissionen stiltiende har afstået fra at kræve renter for denne periode.

Sag anlagt den 8. august 2003 af Van Mannekus & Co. B.V. mod Rådet for Den Europæiske Union

(Sag T-278/03)

(2003/C 264/54)

(Processprog: tysk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 8. august 2003 anlagt sag mod Rådet for Den Europæiske Union af Van Mannekus & Co. B.V., Schiedam (Nederlandene), ved Rechtsanwalt H. Bleier.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Rådets forordning (EF) nr. 985/2003 af 5. juni 2003 om ændring af de antidumpingforanstaltninger, der indførtes ved forordning (EF) nr. 1334/1999 vedrørende importen af magnesiumoxid med oprindelse i Folkerepublikken Kina ⁽¹⁾ annulleres.
- Rådet for Den Europæiske Union tilpligtes at betale samtlige sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Med den anfægtede forordning har Rådet, på grundlag af en delvis interimundersøgelse, ændret arten af antidumpingtolden på indførslerne af magnesiumoxid med oprindelse i Folkerepublikken Kina. Sagsøgeren har som importør deltaget i den undersøgelse, der gik forud for den anfægtede forordning. Sagsøgeren gør gældende, at forordningen er i strid med materiel fællesskabsret, da Rådets forordning (EF) nr. 384/96 ⁽²⁾ i væsentligt omfang er blevet anvendt urigtigt.

Sagsøgeren har anført, at det var udtryk for et fejlskøn, at der overhovedet ex officio blev indledt en delvis undersøgelse. De grunde, der angives i Kommissionens meddelelse, berettiger i hvert fald ikke nogen undersøgelse. Kommissionen har hævdet, at den manglende differentiering mellem salg til forretningsmæssigt forbundne parter og ikke-forretningsmæssigt forbundne parter eller mellem første salg og successive salg »kan føre til håndhævelsesproblemer«. Dette er imidlertid ikke korrekt. Ved håndhævelsen af retsfor skrifterne kunne der overhovedet ikke længere opstå problemer.

Endvidere afviger begrundelsen for den anfægtede forordning fra den begrundelse, der blev givet i meddelelsen om indledningen af den delvise interimundersøgelse. Dette er enten udtryk for en formel begrundelsesmangel, der er ikke materielt nogen tilstrækkelig grund til at ændre toldens art. Det er ifølge sagsøgeren udtryk for et fejlskøn, at der i den anfægtede forordning differentieres mellem en forbundet og en ikke-forbundet handelskæde, henholdsvis mellem direkte salg og indirekte salg til Fællesskabet.

Sagsøgeren gør endvidere gældende, at den anfægtede forordning er i strid med forordning (EF) nr. 384/96, fordi den delvise interimundersøgelse ikke berettiger til at ændre toldens størrelse. Ifølge meddelelsen skulle undersøgelsen »være begrænset til den eksisterende foranstaltnings form«, men det er ikke blevet derved. Endvidere blev værditoldens størrelse fastsat helt vilkårligt. Forordning (EF) nr. 384/96 giver ikke hjemmel til, at over tolv år gamle undersøgelsesresultater må anvendes. Den tillader ikke, at der benyttes undersøgelsesresultater, der er ældre end fem år.

Endelig blev der ved den seneste undersøgelse ikke fastsat nogen dumpingmargen, og det er uforståeligt, hvorledes der på dette grundlag blev beregnet en toldsats på 27,1 %.

(¹) EFT L 143, s. 1.

(²) Rådets forordning (EF) nr. 384/96 af 22. december 1995 om beskyttelse mod dumpingimport fra lande, der ikke er medlemmer af Det Europæiske Fællesskab (EFT L 56, s. 1), senest ændret ved forordning (EF) nr. 1972/2002 (EFT L 305, s. 1).

Sag anlagt den 19. august 2003 af British United Provident Association Limited, BUPA Insurance Limited og BUPA Ireland Limited mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(Sag T-289/03)

(2003/C 264/55)

(Processprog: engelsk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er den 19. august 2003 anlagt sag mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber af British United Provident Association Limited, London (Det Forenede Kongerige), BUPA Insurance Limited, London (Det Forenede Kongerige), og BUPA Ireland Limited, Dublin (Irland), alle ved N. Green, QC, barrister K. Bacon, lawyer B. Amory og barrister J. Burke.

Sagsøgerne har nedlagt følgende påstande:

- Kommissionens beslutning K(2003) 1322 endelig af 13. maj 2003 annulleres.
- Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Sagsøgerne udbyder privat sygeforsikring i Irland. Med den anfægtede beslutning valgte Kommissionen ikke at rejse indsigelse mod den risikoudligningsordning, som de irske myndigheder ville gennemføre på det irske marked for privat sygeforsikring. Sagsøgerne er af den opfattelse, at ordningens resultat vil være en tildeling af støtte til den dominerende udbyder af sygeforsikring, Voluntary Health Insurance Board. Denne støtte vil blive finansieret ved en afgift, der skal betales af sagsøgerne.

Til støtte for deres påstand har sagsøgerne for det første gjort gældende, at Kommissionen har gjort sig skyldig i en fejlagtig anvendelse af artikel 87, stk. 1, EF. Sagsøgerne har anført, at Kommissionen antog, at risikoudligningsordningen i princippet opfyldte betingelserne i artikel 87, stk. 1, EF, for at udgøre støtte. Imidlertid fandt Kommissionen, at ordningen var kompensation til Voluntary Health Insurance Board for forpligtelsen til offentlige tjenesteydelser.

Ifølge sagsøgerne begik Kommissionen en fejl ved gennemførelsen af den vurdering af kompensation for en forpligtelse til offentlige tjenesteydelser, som følger af Domstolens praksis (¹). Sagsøgeren har anført, at de forpligtelse, som Kommissionen nævnte, var kravene for private sygeforsikringer i Irland til at følge principperne om fri tilgang, fælles fastsatte normer, mindsteydelser og livstidsdækning. Efter sagsøgernes opfattelse skal disse ikke betragtes som forpligtelser til offentlige tjenesteydelser eller forpligtelser som følge af udøvelsen af tjenesteydelser af almindelig økonomisk interesse. Forpligtelserne skal nærmere betragtes som generel regulering af markedet for privat sygeforsikring, som er gældende for alle forsikringsudbydere. Sagsøgerne har videre anført, at Kommissionen ikke tog stilling til om disse forpligtelser udgjorde en finansiel byrde for Voluntary Health Insurance Board.

Sagsøgerne har gjort gældende, at Kommissionens anden begrundelse for den anfægtede beslutning var, at risikoudligningsordningen kunne godkendes i henhold til artikel 86, stk. 2, EF. Sagsøgerne har anført, at Kommissionen ikke sikrede sig, at betingelserne for godkendelse i henhold til denne bestemmelse var opfyldt. Ifølge sagsøgerne var de relevante forpligtelser til privat sygeforsikring ikke tjenesteydelser af almindelig økonomisk interesse. Sagsøgerne har endvidere anført, at Kommissionens argument om nødvendighed og forholdsmæssighed byggede på begrundelsesfejl og åbenbare faktiske vildfarelser. Sagsøgeren har endvidere hævdet, at Kommissionen ikke tog i betragtning, hvorvidt ordningen ville påvirke handelsudviklingen i strid med Fællesskabets interesser.

Sagsøgerne har endvidere anført, at Kommissionen har begået en fejl ved ikke at undersøge, hvorvidt risikoudligningsordningen var i strid med artikel 82 EF sammenholdt med artikel 86, stk. 1, EF, artikel 43 EF og 49 EF og Rådets direktiv 92/49/EØF (²).

Sagsøgerne har endelig gjort gældende, at Kommissionen skulle have iværksat en formel undersøgelsesprocedure i henhold til artikel 88, stk. 2, EF henset til kompleksiteten af de af sagsøgerne anførte faktiske og retlige argumenter og den nødvendige økonomiske analyse.

- (1) Dom af 22.11.2001, sag C-53/00, Ferring, Sml. I, s. 9067 og af 24.7.2003, sag C-280/00, Altmark Trans GmbH, endnu ikke trykt i Samling af Afgørelser.
- (2) Rådets direktiv 92/49/EØF af 18.6.1992 om samordning af love og administrative bestemmelser vedrørende direkte forsikringsvirksomhed bortset fra livsforsikring og om ændring af direktiv 73/239/EØF og 88/357/EØF (tredje skadesforsikringsdirektiv) (EFT L 228 s. 1).

Sag anlagt den 18. august 2003 af Georgios Pantoulis mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(Sag T-290/03)

(2003/C 264/56)

(Processprog: græsk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 18. august 2003 anlagt sag mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber af Georgios Pantoulis, Bruxelles (Belgien), ved advokat Charisios Tagaras.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Annullation af afgørelsen truffet af udvælgelseskomitéen for udvælgelsesprøve KOM/A/6/01 — Sektion 02 — om ikke at opføre sagsøgeren på egnedhedslisten samt af Kommissionens afvisning af 10. juni 2003 af sagsøgerens klage nr. R/55/2003, indgivet den 10. februar 2003, om annullation af udvælgelseskomitéens afgørelse.
- Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Sagsøgeren har til støtte for sit søgsmål anført, at der foreligger en tilsidesættelse af meddelelsen om udvælgelsesprøven, af principperne og reglerne vedrørende udvælgelseskomitéens arbejde, af princippet om forbud mod forskelsbehandling samt af tjenestemandsvedtægten (bilag III), tilsidesættelser, der som hævdet beror på følgende forhold:

- Undladelse af at høre et ukendt antal ansøgere i deres angivne »hovedsprog«.
- Undladelse af at høre sagsøgeren i det af ham angivne tredje sprog samt den (ifølge sagsøgeren) forskellige behandling af ansøgerne med hensyn til høringen i deres tredje sprog samt i deres kendskaber til andre sprog.
- Udpegelse af andre medlemmer til udvælgelseskomitéen foruden dem, som oprindeligt var blevet udpeget, efter at navnet på de ansøgere, der havde bestået den mundtlige prøve, var blevet bekendt, på grund af det forhold, at udvælgelseskomitéen havde to medlemmer, der var udpeget af personaleudvalget i stedet for ét medlem, samt en ændret sammensætning af udvælgelseskomitéen under gennemførelsen af de mundtlige prøver.

Sag anlagt den 20. august 2003 af Messe Berlin GmbH mod Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design)

(Sag T-292/03)

(2003/C 264/57)

(Processprog: tysk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 20. august 2003 anlagt sag mod Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) af Messe Berlin GmbH, Berlin, ved Rechtsanwältin R. Lange og E. Schalast.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Afgørelse truffet den 5. juni 2003 af Andet Appellkammer ved Kontoret for Harmonisering i Det Indre Marked (Varemærker og Design) (sag R 646/2001-2) annulleres.
- Harmoniseringskontoret tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

EF-varemærket, der Ordmærket »HOMETECH« — ansøges registreret: søgning nr. 1985118.

Varer eller tjenesteydelser: Varer og tjenesteydelser i klasse 16 og 41.

Den til appelkammeret påklagede afgørelse: Undersøgerens afslag på registrering af »tryksager« i klasse 16 og »arrangement og ledelse af messer, udstillinger, seminarer og kongresser« i klasse 41.

Appelkammerets afgørelse: Afslag på sagsøgerens klage.

Søgsmålsgrunde: — Varemærket har fornødent særpræg i den forstand, hvori udtrykket er anvendt i artikel 7, stk. 1, litra b), i forordning (EF) nr. 40/94.
— Varemærket består ikke af beskrivende angivelser i henhold til artikel 7, stk. 1, litra c), i forordning (EF) nr. 40/94.

Sag anlagt den 29. august 2003 af Proteco s.r.l. mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(Sag T-296/03)

(2003/C 264/59)

(Processprog: italiensk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 29. august 2003 anlagt sag mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber af Proteco s.r.l. ved advokat Michele Arcangelo Calabrese.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Det anfægtede afslag på aktindsigt annulleres.
- Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Sag anlagt den 29. august 2003 af Poli Sud s.r.l. mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(Sag T-295/03)

(2003/C 264/58)

(Processprog: italiensk)

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Søgsmålsgrundene og de væsentligste argumenter svarer til de i sag T-139/03, Nuova Agricast mod Kommissionen ⁽¹⁾, anførte.

⁽¹⁾ EUT C 146 af 21.6.2003, s. 43.

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 29. august 2003 anlagt sag mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber af Poli Sud srl ved advokat Michele Arcangelo Calabrese.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Det anfægtede afslag på aktindsigt annulleres.
- Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Søgsmålsgrundene og de væsentligste argumenter svarer til de i sag T-139/03, Nuova Agricast mod Kommissionen ⁽¹⁾, anførte.

⁽¹⁾ EUT C 146 af 21.6.2003, s. 43.

Sag anlagt den 29. august 2003 af Tomasetto Achille s.a.s. di Tomasetto Andrea & C. mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(Sag T-297/03)

(2003/C 264/60)

(Processprog: italiensk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 29. august 2003 anlagt sag mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber af Tomasetto Achille s.a.s. di Tomasetto Andrea & C. ved advokat Michele Arcangelo Calabrese.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Det anfægtede afslag på aktindsigt annulleres.
- Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Søgsmålsgrundene og de væsentligste argumenter svarer til de i sag T-139/03, Nuova Agricast mod Kommissionen ⁽¹⁾, anførte.

⁽¹⁾ EUT C 146 af 21.6.2003, s. 43.

Sag anlagt den 29. august 2003 af Lavarazione Cuoio og Pelli BIEFFE s.r.l. mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(Sag T-298/03)

(2003/C 264/61)

(Processprog: italiensk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 29. august 2003 anlagt sag mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber af Lavarazione Cuoio og Pelli BIEFFE s.r.l. ved advokat Michele Arcangelo Calabrese.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Det anfægtede afslag på aktindsigt annulleres.
- Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Søgsmålsgrundene og de væsentligste argumenter svarer til de i sag T-139/03, Nuova Agricast mod Kommissionen ⁽¹⁾, anførte.

⁽¹⁾ EUT C 146 af 21.6.2003, s. 43.

Sag anlagt den 29. august 2003 af Nuova Fa.U.Di. s.r.l. mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(Sag T-299/03)

(2003/C 264/62)

(Processprog: italiensk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 29. august 2003 anlagt sag mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber af Nuova Fa.U.Di. s.r.l. ved advokat Michele Arcangelo Calabrese.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Det anfægtede afslag på aktindsigt annulleres.
- Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Søgsmålsgrundene og de væsentligste argumenter svarer til de i sag T-139/03, Nuova Agricast mod Kommissionen ⁽¹⁾, anførte.

⁽¹⁾ EUT C 146 af 21.6.2003, s. 43.

Sag anlagt den 29. august 2003 af Moser Baer India Limited mod Rådet for Den Europæiske Union

(Sag T-300/03)

(2003/C 264/63)

(Processprog: engelsk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 29. august 2003 anlagt sag mod Rådet for Den Europæiske Union af Moser Baer India Limited, New Delhi (Indien), ved P. Bently, QC, lawyer K. Adamantopoulos, og solicitors R. MacLean og J. Branto og med valgt adresse i Luxembourg.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Rådets forordning (EF) nr. 960/2003 af 2. juni 2003 annulleres, for så vidt som den vedrører sagsøgeren, og
- Rådet tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Sagsøgeren i denne sag er et indisk selskab, der fremstiller compactdiske til indspilning (CD-R'er), compactdiske til overskrivning (CD-RW'er) og compactdiske med læselager (CD-ROM'er). Herudover fremstiller selskabet andre former for lagringsmedier, navnlig mikrodisketter, i en »export processing zone« (EPZ) (eksportforarbejdningszone).

På foranledning af en klage indgivet af sammenslutningen af producenter af CD-R'er i Fællesskabet, CECMA, bekendtgjorde Kommissionen, at den indledte parallelle antidumping- og antisubsidieprocedurer med hensyn til import til Fællesskabet af CD-R'er med oprindelse i Indien. Anti-dumpingproceduren blev afsluttet uden iværksættelse af foranstaltninger, og nærværende sag angår derfor kun udligningsproceduren vedrørende CD-R'er, der resulterede i den omtvistede forordning, hvorved der blev indført en udligningstold på 7,3 % på import af compactdiske til indspilning med oprindelse i Indien ⁽¹⁾.

Til støtte for sine påstande har sagsøgeren gjort følgende gældende:

- Ved at fastsætte 4,2 år som den periode, som den påståede støtte deles over, foretog Rådet et åbenbart urigtigt skøn ved fastsættelsen af de normale afskrivninger af sagsøgerens fabriksanlæg og maskiner og tilsidesatte artikel 5, artikel 7, stk. 3, og artikel 11, stk. 1, i antisubsidiegrundforordningen samt artikel 253 EF.
- Den omtvistede forordning er ugyldig, fordi der under den administrative procedure blev givet en uforståelig forklaring til sagsøgeren på beregningen af de 4,2 år, hvorved der skete en tilsidesættelse af retten til kontradiktion eller subsidiært af artikel 253 EF.
- Ved analysen af konsekvenserne af importen fra Indien til fællesskabsindustrien, henholdsvis af spørgsmålet om, hvorvidt denne import var til skade for fællesskabsindustrien, undlod Rådet at gennemføre en objektiv undersøgelse af alle relevante beviser som foreskrevet i artikel 8, stk. 2 og 6, i antisubsidiegrundforordningen og/eller foretog en række åbenbart urigtigt skøn.

— Ved at fastslå, at den skade, der var forvoldt af en anden kendt skadegørende faktor, nemlig import fra Taiwan, ikke blev henregnet til den subsidierede import, foretog Rådet et åbenbart urigtigt skøn ved anvendelsen af artikel 8, stk. 6 og 7, i antisubsidiegrundforordningen.

— Ved at fastslå, at den skade, der var forvoldt af en anden kendt skadegørende faktor, nemlig den påståede konkurrencebegrænsende diskriminerende prisfastsættelse foretaget af fællesskabsleverandøren af teknologi, ikke blev henregnet til den subsidierede import, fulgte Rådet ikke den korrekte fremgangsmåde ved anvendelsen af artikel 8, stk. 6 og 7, i antisubsidiegrundforordningen.

⁽¹⁾ Rådets forordning (EF) nr. 960/2003 af 2.6.2003 om indførelse af en endelig udligningstold på importen af compactdiske til indspilning med oprindelse i Indien (EUT L 138 af 5.6.2003, s. 1).

Sag anlagt den 4. september 2003 af PTV Planung Transport Verkehr AG mod Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design)

(Sag T-302/03)

(2003/C 264/64)

(Processprog: tysk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 4. september 2003 anlagt sag mod Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) af PTV Planung Transport Verkehr AG, Karlsruhe (Tyskland), ved Rechtsanwalt F. Nielsen.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Afgørelse truffet den 1. juli 2003 af Andet Appellkammer ved Kontoret for Harmonisering i Det Indre Marked (Varemærker og Design) (klagesag nr. R 1046/2001-2) annulleres.
- Harmoniseringskontoret tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

EF-varemærket, der søges registreret: Ordmærket »map&guide« — ansøgning nr. 2089829.

Varer eller tjenesteydelser: Varer og tjenesteydelser i klasse 9, 41 og 42 (computer software, conducting training events for computer software, computer programming).

Den til appelkammeret påklagede afgørelse: Undersøgerens afslag på registrering hvad angår computer software og computer programming.

Appelkammerets afgørelse: Afslag på klagen.

Søgsmålsgrunde: Tilsidesættelse af artikel 7, stk. 1, litra b), i forordning (EF) nr. 40/94.

Sag anlagt den 8. september 2003 af Bayer AG mod Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design)

(Sag T-304/03)

(2003/C 264/65)

(Processproget vil blive fastlagt i henhold til procesreglementets artikel 131, stk. 2 — det sprog, stævningen er affattet på: tysk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 8. september 2003 anlagt sag mod Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) af Bayer AG, Leverkusen (Tyskland), ved Rechtsanwältin M. Wolpert. Den anden part i sagen for appelkammeret var Sanofi-Synthelabo (Société Anonyme), Paris.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Afgørelse truffet den 4. juni 2003 af Fjerde Appelkammer Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) i sag R 452/2002-4 ændres, og indsigelsen forkastes.
- Harmoniseringskontoret tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Ansøger om EF-varemærket: Sagsøgeren.

EF-varemærket, der søges registreret: Ordmærket »NEXAVAR« for varer i klasse 5 (farmaceutiske og veterinærmedicinske præparater, diagnosticeringsmidler til medicinske formål) — ansøgning nr. 1 534 213.

Indehaver af det i indsigelsessagen påberåbte varemærke eller tegn: Sanofi-Synthelabo (Société Anonyme).

Det i indsigelsessagen påberåbte varemærke eller tegn: Det nationale ordmærke »BESAVAR« for varer i klasse 5 (farmaceutiske præparater).

Indsigelsesafdelingens afgørelse: Indsigelsen forkastes.

Appelkammerets afgørelse: Indsigelsesafdelingens afgørelse annulleres og ansøgningen afslås.

Søgsmålsgrunde: Der består ingen lighed mellem de to mærker, der kan føre til forveksling.

Sag anlagt den 4. september 2003 af WHG Westdeutsche Handelsgesellschaft mbH mod Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design)

(Sag T-307/03)

(2003/C 264/66)

(Processproget vil blive fastlagt i henhold til procesreglementets artikel 131, stk. 2 — det sprog, stævningen er affattet på: tysk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 4. september 2003 anlagt sag mod Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) af WHG Westdeutsche Handelsgesellschaft mbH, Hagen (Tyskland), ved Rechtsanwältin U. Schuster. Den anden part i sagen for appelkammeret var Kaufring AG, Düsseldorf (Tyskland).

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Afgørelse truffet den 12. maj 2003 af Fjerde Appelkammer ved Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) i klagesag R 52/2002-4 annulleres for så vidt angår afgørelsens punkt 2, der afslår klagen med hensyn til varerne »bijouteri« og »tasker til sportsredskaber, der er tilpasset de varer, de skal indeholde«.
- Harmoniseringskontoret tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Ansøger om EF-varemærket:	Kaufring AG.
EF-varemærket, der søges registreret:	Figurmærket »UNICA«, bl.a. for varer i klasse 14, 22, 23, 24 og 28 — ansøgning nr. 41244.
Indehaver af det i indsigelsessagen påberåbte varemærke eller tegn:	Sagsøgeren.
Det i indsigelsessagen påberåbte varemærke eller tegn:	Det tyske ordmærke »UNI CAT« (nr. 2 070 215) for varer i klasse 25 (beklædningsstykker, hovedbeklædning).
Indsigelsesafdelingens afgørelse:	Delvist afslag på klagen.
Appelkammerets afgørelse:	Annulatio af afgørelsen hvad angår »plasticfibre til brug i tekstiler« (klasse 22) og »garn og tråd til tekstilfabrikation« (klasse 23). Afslag på sagsøgerens klage i øvrigt.
Søgsmålsgrunde:	Tilsidesættelse af artikel 8, stk. 1, litra b), i forordning (EF) nr. 40/94.

Sag anlagt den 8. september 2003 af Valérie Wiame mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(Sag T-308/03)

(2003/C 264/67)

(Processprog: fransk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 8. september 2003 anlagt sag mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber af Valérie Wiame, med bopæl i Enghien (Belgien), ved avocats Sébastien Orlandi, Albert Coolen, Jean-Noël Louis og Etienne Marchal, og med valgt adresse i Luxembourg.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Annulatio af Kommissionens afgørelse af 22. juli 2003 om fastsættelse af sagsøgerens ansættelsesvilkår som midlertidigt ansat, idet kontrakten ulovligt er baseret på artikel 2, litra b), i ansættelsesvilkårene for de øvrige ansatte for en periode fra den 1. juli 2002 til den 31. marts 2003.
- Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Sagsøgeren har været ansat i Kommissionen som midlertidigt ansat indtil den 31. marts 2002. Sagsøgeren har anført, at på baggrund af de præcise løfter fra hendes overordnede om, at hendes kontrakt ville blive fornyet, har hun fortsat med at udføre de permanente arbejdsopgaver for Fællesskaberne, som hun fik overdraget i perioden fra den 1. april 2002 til den 30. juni 2002. Den 22. juli 2002 udarbejdede Kommissionen en ny kontrakt som midlertidigt ansat for perioden fra den 1. juli 2002 til den 31. marts 2003. Kontrakten er udfærdiget i henhold til artikel 2, litra b), i ansættelsesvilkårene for de øvrige ansatte.

Efter at sagsøgeren havde indgivet en klage, udbetalte Kommissionen hende en erstatning svarende til tre måneders løn, men Kommissionen afviste at ansætte sagsøgeren på ubestemt tid i henhold til artikel 2, litra a), i ansættelsesvilkårene for de øvrige ansatte.

Til støtte for søgsmålet har sagsøgeren gjort gældende, at der er sket tilsidesættelse af artikel 2 og 8 i ansættelsesvilkårene for de øvrige ansatte, af princippet om beskyttelse af den berettigede forventning og af omsorgspligten.

Sag anlagt den 12. september 2003 af Wassen International Limited mod Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design)

(Sag T-312/03)

(2003/C 264/68)

(Processproget vil blive fastlagt i henhold til procesreglementets artikel 131, stk. 2 — det sprog, stævningen er affattet på: engelsk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 12. september 2003 anlagt sag mod Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) af Wassen International Limited, Leatherhead (Det Forenede Kongerige), ved barrister M. Edenborough. Den anden part i sagen for appelkammeret var Stroschein Gesundkost GmbH.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Sagen antages til realitetsbehandling af Retten i Første Instans.
- Harmoniseringskontoret pålægges at genbehandle EF-varemærkeansøgning nr. 1083567, således at dette kan foretage registreringen.
- Indsigelsesafdelingens afgørelse nr. 2920/2001 annulleres.
- Afgørelse truffet af Fjerde Appelkammer ved Harmoniseringskontoret (sag R 0121/2002-4) annulleres.
- Harmoniseringskontoret tilpligtes at betale sagsøgerens omkostninger i forbindelse med nærværende sagsanlæg, klagen ved appelkammeret og indsigelsen ved indsigelsesafdelingen.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Ansøger om EF-varemærket: Wassen International Limited.

EF-varemærket, der søges registreret: Ordmærket »SELENIUM-ACE« for varer i klasse 3 og 5 (kosmetiske præparater, sæbe, lotioner, kosttilskud, vitaminer, ...)

Indehaver af det i indsigelsessagen påberåbte varemærke eller tegn:

Det i indsigelsessagen påberåbte varemærke eller tegn:

Indsigelsesafdelingens afgørelse:

Appelkammerets afgørelse:

Søgsmålsgrunde:

Stroschein Gesundkost GmbH.

Det nationale figurmærke Selenium Spezial A-C-E og tegn for varer i klasse 5 og 30 (ikke-medicinske og ikke-farmaceutiske præparater af stivelse, calciumsalte, magnesiumstearat og gær som kosttilskud).

Afslag på EF-varemærkeansøgningen og indsigelsen taget til følge.

Afslag på EF-varemærkeansøgningen Wassen International Limited's klage.

Sagsøgeren har gjort gældende, at der ved den anfægtede afgørelse er sket en tilsidesættelse af forordning nr. 40/94⁽¹⁾, idet det i afgørelsen blev fastslået, at der er en risiko for forveksling af varemærkerne.

⁽¹⁾ Rådets forordning (EF) nr. 40/94 af 20.12.1993 om EF-varemærker (EFT L 11, s. 1).

Slettelse af sag T-250/99⁽¹⁾

(2003/C 264/69)

(Processprog: nederlandsk)

Ved kendelse af 2. september 2003 har formanden for Anden Udvidede Afdeling ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans besluttet, at sag T-250/99, Shell Nederland Verkoopmaatschappij BV mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber, skal slettes af registeret.

⁽¹⁾ EFT C 20 af 22.1.2000.

Slettelse af sag T-288/99⁽¹⁾

(2003/C 264/70)

(Processprog: nederlandsk)

Ved kendelse af 2. september 2003 har formanden for Anden Udvidede Afdeling ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans besluttet, at sag T-288/99, Evers V.O.F. mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber, skal slettes af registeret.

⁽¹⁾ EFT C 63 af 4.3.2000.

Slettelse af sag T-111/03⁽¹⁾

(2003/C 264/72)

(Processprog: fransk)

Ved kendelse af 16. juli 2003 har formanden for Anden Afdeling ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans besluttet, at sag T-111/03, Michel Nolin mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber, skal slettes af registeret.

⁽¹⁾ EUT C 124 af 24.5.2003.

Slettelse af sag T-318/99⁽¹⁾

(2003/C 264/71)

(Processprog: nederlandsk)

Ved kendelse af 2. september 2003 har formanden for Anden Udvidede Afdeling ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans besluttet, at sag T-318/99, Avia Nederland Coöperatie UA mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber, skal slettes af registeret.

⁽¹⁾ EFT C 63 af 4.3.2000.

Slettelse af sag T-249/03 R

(2003/C 264/73)

(Processprog: fransk)

Ved kendelse af 5. august 2003 har præsidenten for De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans besluttet, at sag T-249/03 R, Y mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber, skal slettes af registeret.

III

(Oplysninger)

(2003/C 264/74)

Domstolens seneste offentliggørelse i Den Europæiske Unions Tidende

EUT C 251 af 18.10.2003

Liste over tidligere offentliggørelser

EUT C 239 af 4.10.2003

EUT C 226 af 20.9.2003

EUT C 213 af 6.9.2003

EUT C 200 af 23.8.2003

EUT C 184 af 2.8.2003

EUT C 171 af 19.7.2003

Teksterne er tilgængelige i:

EUR-Lex: <http://europa.eu.int/eur-lex>CELEX: <http://europa.eu.int/celex>
